

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 86

De gestolen Kameel

10 cents.
België 25 cent.

De „vloot” las met glimlachend gelaat het begeleidend schrijven.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De valsche Raffles.

Lord Lister bevond zich in de Jockey Club. Hij had weer veel verloren, doch verliet vergenoegd en zonder het minste teeken van opgewondenheid de speeltafel.

Ook de overige spelers gingen van de speeltafel weg.

Men ging plaats nemen en een gesprek voeren over de voorname lieden in Londen, zonder daarbij juist een gekuischte taal te voeren.

Wanneer Raffles soms iets wilde weten wat hem belang inboezemde, behoefde hij slechts naar de club te gaan.

Onder voorwaarde van de grootste stilzwijgendheid deelde de een aan den ander de grootste geheimen mede. Hier werd de goede naam van menige voorname dame in opspraak gebracht, hier werd de naam van menigen cavalier door het slijk gehaald, zonder dat de persoon zelf daarvan eenig vermoeden had.

„Het is u zeker reeds bekend, lord, dat Tom Pillwocker eerstdaags een klein uitstapje naar Abessinië wil ondernemen?“ vroeg een gladgeschoren dandy aan een tegenover hem zittend heer.

„Wat zegt u daar? Wat wil hij daar in Abessinië doen?“

„Hij heeft voor zijn firma groote zaken afgesloten. Ik geloof, dat de toestemming reeds onderweg is. Hij wil mijnen aanleggen, kanalen laten graven, — ja, God weet wat nog meer.“

„U denkt zeker,“ — met deze woorden begon Raf-

fles zich in het gesprek te mengen, — „dat hij deze mijnen alleen wil doen ontginnen en de kanalen alleen wil laten graven.“

„Men moest Tom Pillwocker niet kennen, als dat niet zoo was.“

„Als hij iets onderneemt, dan is het altijd zóó zóó. Maar alles gelukt! Want hoe heeft hij zijn onmetelijk vermogen verworven? Enkel met ondernemingen, die doorzichtig waren als glas!“

„Maar hij heeft er verstand van om alles in het geheim te doen!“ beweerde een derde.

„Reeds tweemaal heeft hij pogingen aangewend om lid van onze club te worden,“ zei weer een ander.

„Als hij niet berucht was, dan zou men wat door de vingers gezien hebben, al was het maar alleen geweest ter wille van zijn mooie vrouw.“

„Is zij dan inderdaad zoo mooi als men beweert?“

„Zij is meer interessant dan mooi,“ antwoordde iemand uit het gezelschap, „zij heeft een prachtigen Tituskop, maar zij is zonder twijfel even ongelukkig als gevierd, want Pillwocker houdt steeds een wakkert oog op haar.“

„Ik geloof zeker, dat dit echtpaar niet zoo lang bij elkander was gebleven, als mevrouw Helena niet zoo enorm rijk was.“

„Is dat dus de spil, waar het rad om draait?“ vroeg een jonge lord.

„Natuurlijk! Helena Pillwocker heeft haar echtge-

noot reeds tweemaal van een bankroet gered, maar niettemin is de man haar niet dankbaar."

"Hij is een erge pochhans. Nog voor eenige dagen heeft hij in een gezelschap verklaard, dat hij John C. Raffles, den beroemden grooten onbekende, gemakkelijk arresteeren kon."

"Dat is interessant!" sprak lord Lister.

"Hij wil Raffles arresteeren," zeide de jonge lord spottend, "dat is onzin! Raffles is de sluwste kerel, dien ik ooit ontmoet heb — ik moest eigenlijk zeggen, dien ik ooit gekend hebt."

"Om 's hemelswil, teeken den duivel niet aan den muur, lord!" riepen verscheidene heeren als uit één mond.

"Waarom niet? Het schijnt mij toe, dat niets interessanter kan zijn, dan den zeer genialen onbekende eens van aangezicht tot aangezicht te zien!"

"Het is zonder twijfel geen ander soort mensch dan wij zijn."

"Dat geloof ik toch wel!" beweerde lord Lister, die hier onder den naam van baron Charlton bekend was.

"Het is jammer," beweerde een ander, "dat Raffles de zaken niet meer drijft waarmede hij zooveel succes gehad heeft en zich thans onder de gemeene dieven ophoudt!"

"Och kom!" zei lord Lister en zijn oogen schoten vuur.

"Wel, baron, hebt u dan niets gehoord van de laatste inbraken? Hij heeft een arme naaister haar spaarpenningen ontstolen en acht dagen geleden heeft hij een ander jong meisje overrompeld!"

"Dat is een leugen!" beweerde lord Lister.

"Hè, waarom windt gij u zoo op, baron? Het gaat ons niets aan, maar ik denk dat de gentleman-dief daardoor in het vervolg alle sympathie zal verliezen, die men toch nog altijd voor hem gehad heeft!"

Lord Lister stond op en ging naar het venster. Hij drukte er zijn verhit voorhoofd tegen aan.

"Dus een valsche Raffles!" mompelde hij. Daarna keerde hij zich om en dacht:

"Nu, wacht maar, mijnheer de pseudo-Raffles, ik laat niet ongestraft misbruik maken van mijn naam."

Hij ging weer naar het gezelschap toe.

"Mr. Pillwoker heeft zich dus bereid verklaard om Raffles te arresteeren," vroeg hij.

"Dat niet alleen, baron! Als ik mij niet vergis, dan wil hij dat openlijk bekend maken! Ik was namelijk op het feest tegenwoordig en daar heeft Tom Pillwoker verklaard, dat hij wil wedden, Raffles in een val te lokken!"

"Dus ook nog in een val lokken," merkte Raffles op.
"Ja, in een val! Zoo als gezegd — heb nog maar wat geduld! Hebben wij niet morgen den zestiende?"

"Ja, dat hebben wij."

"Nu, dan moet de bekendmaking morgen in de Londensche couranten verschijnen. Ik geloof, dat hij den „grooten onbekende" uitnoodigen wil om morgenavond ter vergadering te verschijnen!"

Raffles lachte.

"Daar moeten wij heengaan, mijne heeren. Dat zal een aardige verrassing worden!"

De jonge lord geeuwde.

"Wie weet of Raffles wel eens komt!"

"U schijnt hem slecht te kennen," merkte baron Charlton op; „ik wil wedden, dat hij komt!"

De jonge lord, die veel van weddenschappen hield, antwoordde:

"Ik wil wedden, dat hij niet komt!"

"En ik, dat hij wel komt!"

"Ik wed om vijfhonderd pond sterling!"

"En ik stel hetzelfde bedrag daartegenover!"

"Goed. U bent getuigen, gentlemen!"

"All right!"

Thans begaf het gezelschap zich naar de speeltafels.

Onder de leden van de jockey-club bevonden zich personen van verschillenden rang en stand.

Een zekere jonge lord Kringshown was de voornaamste spreker. Zijn vader was verscheidene jaren officier geweest en had zich door de onderwerping van koloniale opstandelingen veel eerbewijzen verworven.

Zijn zoon, die op niets aanspraak mocht maken dan op zijn elegante kleeren, was er steeds op uit door allerlei flauwe moppen den goeden naam van zijn vader te bezoedelen.

Deze jonge lord had steeds het vurige verlangen te kennen gegeven om eens met Raffles kennis te maken.

"Niet omdat ik veel sympathie voor hem gevoel, maar omdat ik dezen gentleman-dief eens gaarne van aangezicht tot aangezicht wilde zien, mij zou hij niet om den tuin kunnen leiden!"

Raffles keek hem vluchtig aan.

"Houdt ge u dan voor zoo buitengewoon geschikt, lord?"

"Ja, dat wil zeggen — dat ik Raffles voor veel dommer houd dan de menschen gewoonlijk meenen.

Het kan voor iemand, die de wereld kent, immers niet zoo heel moeilijk zijn om het met dien man klaar te spelen?"

"Zorg er maar voor, dat hij niet met u in een duel geraakt!" antwoordde lord Lister.

„Met mij?” vroeg de lord lachend.

„Ja, met u!”

„In Engeland is het duelleeren immers verboden!”

„Ja, maar ik bedoel een duel met woorden!”

„O zoo?” antwoordde de jonge lord en wierp een vluchtigen blik naar de speeltafel. „Een duel met woorden, brr!”

„Dat moest hij maar eens met mij beginnen!” sprak baron Crombell.

Lord Lister begon weer te lachen.

„Negen!” zei hij kortaf, „ik heb gewonnen, lord!”

„Ja, u bent wel gelukkig!”

Raffles wendde zich tot den baron en vroeg:

„Denkt u met Raffles meer geluk te zullen hebben?”

„Als het een woordenstrijd betreft, zeer zeker — u weet immers wel, dat ik prachtige gedichten maak!”

„Uw gedichten zijn afschuwelijk!” beweerde de lord.

„En u begrijpt niets van gedichten! U hebt alleen verstand van paarden!” antwoordde de baron verdrietig.

Deze baron was de tweede van zijn geslacht. Zijn vader was vroeger een burgerman geweest, maar had het door groote protectie tot den adelstand weten te brengen. Hij was leverancier voor het leger en speculeerde in alle mogelijke en onmogelijke effecten, waardoor hij menigeen ten grondé had gericht.

Zijn zoon, die even brutaal was als zijn vader, speelde den geestige.

Geheel het tegenovergestelde van dezen was Fred Ofsouth, een brutale Ier, die in weerwil van zijn platten neus, zich voor den mooiste man van Londen hield.

„Als ik den beruchten gentleman eens ontmoet,” zei de Ier, „dan zal ik hem leeren boksen.”

Men hoorde plotseling een val en Fred Ofsouth lag op den grond.

„Neem het niet kwalijk,” zei lord Lister. Hij had zijn arm weer teruggetrokken, nadat hij Fred Ofsouth van den stoel geworpen had.

„U bent onhandig, waarde heer,” zei de graaf.

„Het was een ongeluk!” antwoordde lord Lister kalmpjes, „ook ik heb het boksen geleerd.”

Een der gentlemen had zich tot dusverre niet in het gesprek gemengd.

Dit was een slanke jonge man, met een bleek gelaat en swarten puntbaard. Nu en dan keek hij lord Lister aan, maar nam daarna steeds weer deel aan het spel.

Er stond een groepje om hem heen, want hij won steeds meer.

„Probeer het nu eens hier, baron Charlton!” riep een der heeren tot Raffles; „ik betwijfel het, of u ook

hier zooveel geluk zult hebben. Hier zit een goede tegenpartij.”

Raffles en de elegante cavalier, die zich baron Charlshorst noemde, keken elkaar aan en daarbij kwam er plotselings iets geheimzinnigs in de oogen van Charlshorst.

Raffles zette in en het spel nam een aanvang. Maar reeds na vijf minuten bemerkte Raffles, dat zijn tegenpartij valsch speelde.

Nadat hij weer een aanzienlijk bedrag verloren had, stond hij op.

„Ik geloof, dat wij voor vandaag eindigen kunnen! U bent een kwade tegenpartij en goed speler, baron!”

Baron Charlshorst maakte zwijgend een buiging.

In de vestibule draaide Raffles zich nog eens naar hem toe en vroeg:

„A propos, komt u morgen in de club?”

„U meent toch zeker heden, baron?”

„Zeer juist! Heden! Het zesde uur in den morgen is reeds voorbij!”

„Hedenavond ben ik tot mijn spijt reeds bezet, baron!”

„O zoo. Zeker bij mr. Pillwocker, wiens diners in Londen een goeden naam hebben!”

„Dat hebt u goed geraden!” antwoordde de andere en trok zijn pelsjas aan.

Het was laat geworden, of liever gezegd, het was reeds tamelijk vroeg, want de eerste morgenschemering brak aan en de heeren maakten zich gereed om naar hun woningen terug te keeren, om overdag uit te rusten van de vermoeienissen van den nacht.

Ook Raffles trok zijn pelsjas aan en liep de trappen af. Baron Charlshorst ging voor hem uit.

Lord Lister deed zijn pelsjas dicht, keek hem na en dacht:

„Ik heb jou doorzien, mijn jongen! Als ik den puntbaard wegdenk, dan gelijk jij veel op mij!”

Het schriftelijke bewijs, waarmee je betaald hebt, draagt de handteekening van een onhandige. Ik wil wedden, dat jij het bent, die op je laatste rooftocht een naaister bestolen hebt. Wacht maar, mijn jongen!”

Hij stapte in zijn rijtuig en reed naar huis.

Zijn jonge vriend en onafscheidelijke metgezel, Charly Brand, zat gapend op een stoel.

Op zijn knieën lag de ochtendeditie van de „Times”.

„Slaap je, Charly?”

Charly Brand stond op.

„Ben je daar eindelijk? Ga dadelijk slapen, want je bent voor hedenavond uitgenoodigd!”

Raffles maakte een beweging met de hand en zei:
„Dat weet ik reeds!”
„Het is nog niet zeker, dat je er gebruik van kunt maken.”
„Maar ik heb er reeds een weddenschap op aange-
gaan, dat ik zal komen!”
„Ken je dan den naam Pillwocker?”
„Zoo goed als mij zelf! Hij heeft een mooie
vrouw!”
Charly Brand keek zijn vriend verwonderd aan.
„Dan zal ik heden wel weinig slaap krijgen, want
de bijeenkomst bij Tom Pillwocker begint reeds om
vijf uur of zes uur hedenamiddag.”
„Dat is zoo.”
„Wat is die man brutaal, hij heeft je door middel
van de courant uitgenoodigd!”
„Hij weet mijn adres niet, beste Charly! Als hij dat
geweten had, dan zou hij zonder twijfel aan zijn vriend
Baxter hebben opgedragen, om mij de uitnoodiging
persoonlijk te brengen!”
„Maar welk doel heeft hij met die uitnoodiging?”
„Mij te arresteeren Charly!”
„Wat een brutaliteit! Wat gaat het Tom Pillwocker
aan, die zelf reeds genoeg op zijn kerfstok heeft —
waarom bemoeit die kerel zich met jou zaken?”
„Hij bemoeit zich niet met mij!”
„Maar het staat toch zwart op wit...”
„...dat mijn collega aan het diner genoodigd is!”
„Jou... collega?”
„Ja! Die onder mijn naam naaisters berooft en meer
dergelijke aardigheden uithaalt!”
„Nu gaat mij een licht op! Wat een ellendeling! Je
zult hem toch ontmaskeren?”
„Waarom zal ik mij met de zaak bemoeien? Laat
Baxter dat maar doen!
Maar breng mij nu papier en inkt — Je weet wel
welk papier, dat met het stempel en wapen van lord
Lister!”
Charly bracht het gevraagde en schreef:

„Aan mr. Tom Pillwocker, Wanstead,
Mijnheer!

U waart zoo vriendelijk om mij, in de morgen-
editie van de „Times”, tegen hedenavond bij u te
noodigen en ik maak gaarne van de gelegenheid
gebruik om nader kennis te maken met een man,
waarvan ik reeds veel goeds gehoord heb, zooveel,
dat ik het betreuren zou dezen man niet tot com-
pagnon gekregen te hebben, indien ik niet wist, dat

u den naam „Raffles” niet al te veel eer zoudd
aandoen.

Uw toegenegene
JOH. C. RAFFLES.”

Charly Brand las den brief.
„Hij zal van woede wel barsten”.
„Met het oog op onze soiree willen wij dat niet
hopen, Charly.
Verkleed je als bediende, en breng den brief naar
Wanstead.”
„All right!”
„Wacht nog even! Het is vooral noodig, dat Baxter
hedenavond ook verschijnt!”
Charly keek zijn vriend aan en zei:
„Laat dien kerel er toch buiten blijven; men moet
de goden niet tarten!”
„Dit spreekwoord is oud, mijn waarde.
De brief aan Baxter moet per post verzonden
worden!”
Raffles ging weet zitten en schreef:

„Waarde inspecteur Baxter!

Ik heb de eer, u mede te deelen, dat ik heden-
avond ten huize van mr. Tom Pillwocker denk te
zijn en ik hoop het genoeg te hebben, u daar
aan te treffen. U zult er gelegenheid vinden, u
weer te blameeren en ik twijfel er geen oogenblik
aan, dat ge u deze gelegenheid ten nutte zult
maken. Als altijd

Uw toegenegen,
JOHN C. RAFFLES.

Charly Brand begon hartelijk te lachen.
„Hij zal een leverziekte krijgen!”
„Die heeft hij reeds, mijn waarde! Ga nu heen,
opdat de brieven tijdig genoeg aan hun adressen kun-
nen worden bezorgd.”
De jonge man verliet het huis van zijn vriend en
voldeed aan diens opdracht.
Raffles ging toen op de canapee liggen en sliep in.

Den zelfden morgen, ongeveer tien uur, kwam in-
specteur Baxter in zijn bureau.

Onmiddellijk na hem kwam Marholm binnen.
Baxter was niet goed gemutst.

„Heb ik je niet gezegd, dat je beter op tijd moet
komen?” vroeg hij toornig.

„Ik wil altijd wel op tijd hier zijn, inspecteur, maar
kan zonder u weinig uitrichten!”

„Laat je grappen maar achterwege! Wat is er voor
nieuws?”

De „vloer” haalde een pak papieren en begon daarin te bladeren.

„In de eerste plaats, dat men een naaister heeft aangerand...”

„Dat weet ik reeds!”

„De dader is Raffles!”

Dat was het teeken. Baxter rende door het bureau op en neer.

„Die schurk werpt eindelijk zijn masker af. O! nu zal niemand meer aan zijn zoogenaamde menschlievendheid gelooven!

De kerel valt nu arme naaisters aan, wat zeg je daarvan?”

„Dat het niet waar is!”

„Zoo? Denk je misschien, dat de naaisters in Londen rijk zijn?”

„Ik geloof niet, dat Raffles de dader is!”

„Waarom niet?”

„Omdat in dit geval de inspecteur van politie Baxter Raffles reeds lang gearresteerd zou hebben, om dien schandelijk diefstal te bestraffen!”

„Wat klets je nu weer?”

Hebben wij in Scotland Yard niets anders te doen, dan ons met zulke ondergeschikte zaken te bemoeien? Als Raffles zijn bedrijf te White-Chapel gaat uitoefenen, dan blijft hij een vrij man en dat gun ik hem gaarne.”

„Dat is een goede truc van u,” beweerde de „vloer”; „omdat u Raffles niet te pakken kunt krijgen, verklaart u eenvoudig weg dat u hem niet hebben wilt. Eerst toen iedereen hem voor een gentleman aanzag, hebt u alle mogelijke moeite gedaan om hem in handen te krijgen en nu u hem niet in handen kunt krijgen, wilt u hem degradeeren tot lid der misdadigerskolonie in White Chapel.”

„Ik wil je wat zeggen, Marholm, wanneer je je nog eens veroorlooft om je met zaken te bemoeien, die je niets aangaan en waarvan je niets begrijpt, dan ga je, hoor.”

„Dan zal ik Raffles mijn diensten moeten aanbieden.”

„Zoo? In welke hoedanigheid?”

„Als aviateur; dan kunt u mij nakijken, inspecteur!”

„Zeg, wat heb je verder te rapporteeren?”

„Er wordt aan de deur geklopt, inspecteur.”

Marholm ging naar de deur en nam een brief, aan inspecteur Baxter geadresseerd, in ontvangst.

„Waarschijnlijk weer een anonieme klacht,” bromde Baxter.

„Ik ken het handschrift, inspecteur; de brief komt van Raffles!”

Baxter nam hem aan en opende hem.

Onmiddellijk echter verscheurde hij hem.

Daarop zei hij tot Marholm:

„Plak den brief weer aan elkander!”

„Zeker! Ik ben er alleen voor om alles weer samen te voegen, wat u stuk maakt, inspecteur!”

„Ben je gek? Wat geeft je het recht tot zulk een taal? Ik verlang voor den laatsten keer van je, dat je in fatsoenlijke woorden tot mij spreekt, begrepen? Wensch je nog iets anders?”

„Arabische gom, mijnheer de inspecteur, om den brief weer aaneen te hechten!”

Marholm lijmde den brief zorgvuldig weer aan elkaar en begon er bij te lachen.

Baxter kwam naderbij.

„Staat er weer de een of andere laagheid in?”

„Slechts een uitnodiging, mijnheer de inspecteur!”

Baxter begon den brief te lezen.

„Dat is toch al te erg. Wij moeten dadelijk onze maatregelen nemen!

Geloof je inderdaad, dat Raffles brutaal genoeg zal zijn om bij Tom Pillwocker te komen?”

„Als het vast staat, dat wij er heen gaan, dan komt hij zonder twijfel ook, inspecteur!”

„Het is goed, dat je zegt *wij*, waarde Marholm! Ik geloof waarlijk, dat hij zich nergens veiliger gevoelt dan in jou tegenwoordigheid.”

„Dat is geen wonder, inspecteur. Hij weet immers wel, dat daar, waar ik ben, de inspecteur van politie Baxter ook is.”

„Je wilt zeker weer schertsen?”

„Neen, ik wilde u alleen zeggen, inspecteur, dat het hoog tijd is om uw maatregelen te nemen, om Raffles te arresteren.”

„Je hebt gelijk. Dat is eindelijk eens een verstandig woord. Kleed je aan, wij gaan eerst naar Pillwocker! Wat wil hij daar toch? Kan hij dan niemand met rust laten? Wat heeft hij bij Pillwocker te doen?”

„Hebt u het stuk in de „Times” niet gelezen, inspecteur?”

„Neen!”

„Pillwocker heeft hem uitgenoodigd en Raffles, die de hoffelijkheid steeds weet in acht te nemen, heeft de uitnodiging aangenomen.”

Intusschen hadden zij zich gekleed, namen een auto en reden naar Wanstead.

Mr. Pillwocker zat juist in zijn studeervertrek, dic-

teerde aan een jong meisje brieven en telefoneerde onafgebroken naar de beurs.

„Neem het niet kwalijk, waarde heer Pillwocker, dat wij u storen,” begon Baxter. „Wij komen voor een dringende zaak.”

Mr. Pillwocker legde het toestel neer en draaide zich om.

„Wat is er, inspecteur?”

„Ik heb een groote verrassing voor u!”

„Wel, dat maakt mij nieuwsgierig.”

„U krijgt hedenavond bezoek.”

„Weet u niets anders, inspecteur; ik heb immers mijn gasten zelf uitgenoodigd.”

„Maar u krijgt een heel interessant bezoek — —”

„Het is namelijk interessant voor ons!” riep de „vloo” er tusschen in.

„Drommels — ik bedenk daar juist, dat ik de ontvangen correspondentie nog niet heb gelezen. Verontschuldigt mij een paar minuten, mijne heeren —”

Mr. Pillwocker haalde een twintigtal brieven te voorschijn en opende ze. Plotseling begon hij te lachen.

„Bel mr. Pott, den ijzerfabrikant, zoo spoedig mogelijk op,” zei hij tot het jonge meisje, „hij moet dadelijk de vosseval brengen. Om vier uur moet die hier zijn —”

Daarop wendde hij zich tot Baxter:

„Weet u het allernieuwste?”

„Ik wilde juist...”

„Raffles komt hedenavond!”

„Wat? Was hij zoo brutaal om dat ook aan u mede te deelen?”

„Heeft hij dan ook aan u bericht gezonden, inspecteur?”

„Ik wilde juist met u over hem spreken!”

De „vloo” ging wat naar voren en zei:

„Ziet u wel, inspecteur, dat mr. Pillwocker een wanhopig gezicht zet?”

„Waarom zou hij wanhopend zijn?”

„Omdat hij de eer wil hebben, Raffles alleen...”

„O neen,” viel Pillwocker hem in de rede, „ik speculeer er niet op om Raffles alleen...”

„...Te laten ontvluchten!” sprak Marholm.

Mr. Pillwocker sloeg met de vuist op tafel:

„Te laten ontvluchten? Dan kent ge Pillwocker niet! Ik ken mijn volkje. Ik heb niet tevergeefs een langjarige praktijk achter den rug!”

De secretaresse van Pillwocker sprak nu:

„Mr. Pott laat antwoorden, dat het vangijzer bijtijds aanwezig zal zijn.”

„Wilt u op de vossejacht gaan?” vroeg de „vloo” zonder een spier te vertrekken.

„U bent zeer onnoozel, jong mensch,” antwoordde de gevraagde; „met dit ijzer wil ik Raffles vangen!”

„Dat is kostelijk!” riep Baxter.

„Vossenijzers zijn thans zeer goedkoop, inspecteur,” beweerde Marholm.

Tom Pillwocker begon intusschen met zijn plan voor den dag te komen.

„Ik heb de praktijken van Raffles reeds lang gevolgd, want men stelt veel belang in zulke zaken en waarlijk, men kan van hem wel iets leeren.”

„Wees vooral voorzichtig met het vangijzer, mr. Pillwocker,” zei Marholm thans.

„Bekommer u niet om mij, jonge man. Ik ben er van overtuigd, dat Raffles zeer ijdel is. Hij zal het voor een eer rekenen, dat hij dineeren mag bij zoo een beroemd man als Pillwocker.

Hij heeft dus, zooals ik vermoedde, mijn uitnoodiging aangenomen. Hij zal natuurlijk hedenavond verschijnen, maar ik zou niet gaarne willen, inspecteur, dat hij u dadelijk zag.

Het zou beter zijn, wanneer dit vermeden kon worden.

Ik doe u het voorstel om de livrei van een mijner lakeien aan te trekken!”

„Dat is een goed idee; denkt u, dat een daarvan mij zal passen?”

„Zulk een livrei zal u goed staan, inspecteur!” zei de „vloo”.

„En wie zal mijn helper zijn?” vroeg Baxter.

„Uw helper als..... bediende kan hij niet gaan..... wacht eens..... ik verwacht dezer dagen een van mijn bloedverwanten..... u zoudt als mijn neef kunnen optreden, jonge man.”

„Ik dank u voor uw vertrouwen!” —

„Deze man verstaat geen ironie en wil Raffles vangen,” fluisterde Marholm Baxter in het oor.

Pillwocker ging voort:

„Dat is dus in orde. Kleed u netjes aan, jong mensch en doe, alsof ge hier thuis behoort!”

„Ik zal dat doen, mr. Pillwocker,” antwoordde Marholm.

„Ik heb het volgende plan,” begon Pillwocker.

„Wij zullen dineeren in een zaal, waarin een groote brandkast staat. Ik zal mij eenige woorden laten ontvallen, waaruit blijkt, dat ik in deze brandkast een groot deel van mijn vermogen geborgen heb.

Raffles zal dan zeker wel gelegenheid vinden om ons aan te sporen, het vertrek te verlaten. Dan gaat hij na-

huurlijk de brandkast openbreken, zal er ingaan en in de vosseval gevangen worden.

„Wat zegt u daarvan, heeren, is dat niet goed bezacht?”

„Zeer goed, mr. Pillwocker! Ik zal Raffles dan bij den kraag pakken en zeggen:

Zie je wel, dat komt er van!

Daarna neem ik hem mee naar Scotland Yard...”

„Maar de vosseval laten wij hier, inspecteur!”

„Wat maak je toch altijd gekke opmerkingen, jong-mensch,” zei Pillwocker, „ik geef u de verzekering, dat Raffles er in loopt!”

„Loopen zal hij misschien wel, maar niet in het ijzer, mr. Pillwocker!”

Baxter nam afscheid. — Sedert maanden was hij niet in zulk een goed humeur geweest. Hij liep zoo vlug de trappen af, dat Marholm hem nauwelijks volgen kon.

De beide ambtenaren keerden naar Scotland Yard terug en maakten toebereidselen voor den avond.

Alle partijen — de weddende clubleden, Tom Pillwocker, Baxter en niet minder Raffles — verheugden zich op een aangenamen avond.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het spook van het kasteel Stratfort.

Het kasteel van Tom Pillwocker was een modern kunstwerk. Omgeven door de groote weilanden van Wanstead, grensde het gedeeltelijk aan het Wanstead park, waarvan de toppen der boomen tot aan de wolken reikten.

De avond was reeds vroeg gevallen.

Het was in de maand October, maar reeds om vier uur begon het te schemeren; donkere wolken trokken door de lucht en toen het rijtuig met den laatsten gast van Tom Pillwocker voor het slot Stratford gekomen was, brak er een vreeselijk onweer los, een onweer, zooals men in Londen zelden beleefd had.

Door den storm werden boomen ontworteld; de laatste lichtstralen waren verdwenen en een dikke duisternis lag over het park van Wanstead.

De gasten echter bevonden zich in een vroolijke stemming. Ja, eenige jongelieden waren overmoedig genoeg om een paar maal een toast af te steken, toen de bliksemstralen de duisternis doorklieften.

De bezoekers van Tom Pillwocker bestonden uit de meest uiteenlopende elementen van de Londensche kringen.

Het waren meest geldaristocraten met hunne vrouwen en jonge dandies, die een schitterende carrière tegemoet gingen.

De leden der jockey-club waren allen gekomen. Het geheele gezelschap verkeerde in spanning, waarover men weliswaar niet sprak, maar die ieder gevoelde.

Men wachtte blijkbaar op de komst van een man; ieder was hierop voorbereid.

Charly Brand fungeerde weder als bediende van baron Charlton.

Raffles had reeds voor eenigen tijd zijn snor laten wegnemen en zijn gelaat glad laten scheren. Hij maakte een zeer jeugdigen indruk en bewoog zich reeds verscheiden weken in Londen, zonder dat iemand hem herkende.

Hij kon dus gerust ook bij mr. Pillwocker verschijnen, zonder te vreezen, dat hij de opmerkzaamheid van Baxter trok, want deze had in hem, die er uitzag als een acteur, nimmer de persoonlijkheid van Raffles vermoed.

Buitendien waren er verscheidene heeren aanwezig, die er gaarne een eed op gedaan zouden hebben, dat hij baron Charlton was.

De aanwezigen bevonden zich reeds in een opgewekte stemming, toen plotseling nog een gast werd aangediend.

Men hoorde den bediende luid roepen:

„Sir John Charly Fred William Charlshorst!”

De portières werden geopend en — Raffles kwam binnen.

De valsche Raffles!

Hij bewoog zich zeer gemakkelijk, maakte zijn compliment voor de dames en nam daarna plaats op den voor hem gereserveerden stoel.

Pillwocker stiet den naast hem zittenden Marholm met den elleboog aan.

„Heb u Raffles gezien?”

Marholm keek verbijsterd. Ook hij dacht niet anders, dan dat de gezochte het inderdaad was en was buiten zich zelf over de vrijpostigheid, waarmede deze zich in het grootste gevaar begaf.

De bediende, die achter den stoel van Pillwocker stond, boog zich eenigszins voorover en fluisterde:

„Kijk nu goed uit je oogen, Marholm, dat is hij!”

Marholm keerde zich om:

„Spreek geen onzin, John, en vul mijn glas!”

Baxter trok een zuur gezicht, maar volgde zwijgend het bevel op van den neef van mr. Pillwocker.

Deze stond op en sprak:

„Sir Charlshorst.... op het welslagen van onze plannen!”

„In 's Hemels naam, je bederft alles!” fluisterde Baxter; „kan je je mond niet houden?”

„Waarde oom, ik raad u aan om beter geschoolde lakeien aan te schaffen”, zei de nieuwe neef.

Baxter was inwendig woedend.

„Wacht toch, Marholm, totdat wij weer buiten zijn!”

„Neen, dat kan ik niet. Als Raffles eerst weer weg is, dan weet ik niet wat we doen moeten.”

De inspecteur van politie moest nu wel zwijgen. Hij had er zeer veel berouw van, dat hij zich met deze comedie had bemoeid, want Marholm maakte er zich een ware vreugde uit, als hij den inspecteur kon blaameeren.

Hij dronk op de gezondheid van sir Charlshorst, die in een druk gesprek gewikkeld was.

„Waar blijft toch de witte dame van het kasteel Stratfort?” vroeg sir Charlshorst; „men heeft mij namelijk verteld, mr. Pillwocker, dat het in uw kasteel spookt!”

„Geef maar goed acht, mijn jongen, het zal weldadig beginnen te spoken!” merkte de „vloer” op.

Baxter gaf hem een stomp en zei:

„Zwijg toch!”

Hij nam zijn presenteerblad en wilde naar een anderen gast gaan. Maar Marholm, die zich over den

stomp geërgerd had, stak zijn rechtervoet vooruit, zoodat Baxter op den grond viel.

De gastheer sprak eenige ruwe woorden tot hem.

De andere bedienden snelden toe en er ontstond een kleine opschudding, doordat de algemeene opmerkzaamheid thans gericht was op de plaats, waar de onhandige bediende gevallen was.

De neef van mr. Pillwocker maakte van deze gelegenheid gebruik en ging, alsof hij er iets te doen had, naar den gewaanden Raffles.

Deze fluisterde zijn buurvrouw juist iets in het oor, waarover zij bloosde. De „vloer” stond er met open mond bij en zag met schrik en verwondering, dat deze Raffles een pruik droeg.

Hij ging zwijgend naar zijn plaats terug. Baxter was intusschen weer op verhaal gekomen. Een der andere kellners bediende verder, terwijl hij achter den stoel van den huisheer stond.

Nu en dan keek hij diens neef aan.

„Gij kent úw vak niet, waarde heer!” sprak de „vloer” met een boosaardig lachje.

Mr. Pillwocker vatte het gesprek weer op.

„Het is waar, dat omtrent het kasteel Stratfort het gerucht loopt, dat daar een witte vrouw spookt; men zegt, dat het de voormalige bezitster van het kasteel is, die door een geheime en verschrikkelijke misdaad om het leven kwam!”

„Dat is zeer interessant!” riepen de dames.

„En heeft de witte dame zich reeds vertoond?” vroeg Charlshorst verder.

„Aan mij nog niet,” verzekerde Tom Pillwocker; „mijn vrouw beweert echter, het spook gezien te hebben. Maar op die verklaring mag men geen staat maken, want mijn vrouw lijdt aan overprikkelde zenuwen en daardoor kan zij ook heden de honneurs niet waarnemen!”

„Spoken zijn ook rare dingen,” beweerde Charlshorst, „ik heb eens een geschiedenis beleefd, — neen, ik wil er maar niet meer aan denken, het was vreeselijk!”

„Vertellen, vertellen!” riep men van alle kanten.

„Daarvoor moet ik in een goede stemming zijn. Maar als u het dringend verlangt... ik verzoek u echter mij later geen verwijten te maken... mr. Pillwocker wees zoo goed, de lichten uit te draaien. Dit is noodig om deze geschiedenis naar waarheid te kunnen vertellen!”

Tom Pillwocker stiet Baxter aan.

„Merkt u het? Hij gaat direct op zijn doel los,” en tot zijn bedienden riep hij:

„Doet de lichten uit! Ik hoop, mijne heeren, dat u mijn brandkast zult sparen, want ik heb er niet minder dan 20,000 pond sterling in! Het zou een aangename geschiedenis kunnen worden, als Raffles plotseling tusschen ons opdook!”

Men begon te lachen. De dames waren in koortsachtige spanning; de lichten werden uitgedraaid...

„Wat heb ik u gezegd?” vroeg de jonge lord, die met Raffles gewed had, aan dezen. „Raffles laat zich niet zien!”

„En ik wil er wel op wedden, dat hij reeds in het voorvertrek is!” antwoordde Raffles, stond op en verliet, zonder dat de anderen het merkten, de zaal.

Buiten trof hij Charly.

„Hoor eens, mijn jongen, Baxter heeft zich vermomd en is hier. Ik wil wedden, dat hij zijn uniform ergens verborgen heeft. Tracht die te vinden en breng haar in onze auto, die bij het station Barking staat.”

„All right!”

Daarop ging hij weer naar de zaal terug.

Intusschen was sir Charlshorst begonnen te vertellen:

„Het geschiedde in het kasteel van een mijner bekenden in de Schotsche hooglanden. Het was nacht. Bliksemstralen doorklieften de lucht, de donder rolde — precies een nacht zooals die van heden.

De eigenaar van het kasteel was lijdend. Men voorspelde hem hetzelfde einde, als dat van al zijn voorgangers, waarvan niemand een natuurlijken dood was gestorven! Er rustte een vloek op het kasteel — mijne heeren hebt u daar juist niet wat gehoord?”

Hij sprong op en stond daar zoo wit als een spook... deze plotselinge schrik in verband met de duisternis, die het gezelschap omringde mistte haar uitwerking niet. Niemand dacht er aan om sir Charlshorst te volgen, toen deze plotseling de deur opentrok en in een zijvertrek verdween.

„Het kwam mij voor alsof ik iemand hoorde kermen”... beweerde een dame, wier verbeeldingskracht tamelijk groot was.

„Er beweegt zich iemand!” zei de neef van mr. Pillwocker.

Op het zelfde oogenblik gebeurde er iets, waaraan mr. Pillwocker zeker niet had gedacht.

Een deur, maar niet die waardoor sir Charlshorst verdwenen was, werd geopend.

Met lange linnen kleeren aan verscheen een magere gestalte. Voor zoover de witte doeken het gezicht onbedekt hadden gelaten, zag men den schedel van een

doode — met diepliggende oogen, vreeselijk dunne lippen, waarom een grijnslach speelde.

Op de wit linnen kleeren vertoonde zich een lange, bloedige streep.

Zonder een woord te spreken, ging deze verschrikkelijke gestalte met een klagend geluid naar de tafel.

Dat was te erg voor de aanwezigen.

De vrouwen schreeuwden en vielen in zwijm. De clubgenooten van lord Lister gingen angstig naar de voordeur. Verscheidene heeren namen de in zwijm gevallen dames op en droegen ze weg en toen het spook de tafel genaderd was, werd zelfs Tom Pillwocker angstig, wierp zijn stoel omver en vluchtte.

De stoel viel op de voeten van Baxter, die zich aan Marholm vasthield.

„Spoedig! wij moeten onmiddellijk vluchten!”

„Wij maken ons bespotelijk inspecteur, dat is immers geen spook!”

„Maar wij moeten doen alsof het er wel een is.”

„U beeft, inspecteur!”

Baxter trok Marholm met zich mede uit het vertrek; toen deze nog eens achterom keek, zag hij, dat de geheele zaal leeg was.

In het midden stond alleen nog het spook en verkondigde, met hoog opgeheven armen, onheil...

Maar wat was dat?

Het kwam Marholm echter voor alsof aan de voeten van dit spook zich het lichaam van een jongen man bevond...

De deur viel dicht.

Thans kwamen de heeren, in de helder-verlichte aangrenzende vertrekken, weer tot bezinning. Zij lachten nu zelf om hun plotselingen angst, maar niemand acht er aan, om weer naar de donkere zaal terug te keeren.

„Waar is Charlton toch?” vroeg de jonge lord.

Niemand wist dit en allen begonnen naar Charlton te vragen.

„Och, och, Charlton is achtergebleven,” riepen verscheidene stemmen.

„Nu is het tijd,” zei inspecteur Baxter, trok zijn revolver, deed de deur open — op dit oogenblik hoorde men een kreet, die allen door merg en been ging.

„Dat was het spook!” beweerde Tom Pillwocker toen de lampen in de zaal weer opgestoken waren.

Al de gasten drongen de zaal weer binnen. Een vreemd schouwspel vertoonde zich daar aan hun blikken.

De groote brandkast, waarvan Tom Pillwocker gesproken had, was door middel van geweld opengebrouken en stond wijd open.

Voor deze brandkast danste het spook heen en weer, huppelde dan eens op het linker, en dan weer eens op het rechterbeen en stiet gillende kreten uit.

Het doodenmasker was op den grond gevallen, het angstzweet stond het spook op het voorhoofd en ieder herkende — sir Charlshorst.

Hij deed vergeefsche pogingen om zijn rechterhand uit het vangijzer te bevrijden.

Thans bemerkte men ook een jong cavalier, die zonder zich te bewegen, doodsbleek en bewusteloos, op den grond lag.

„Dat is Charlton,” riep een jonge lord; „hij ligt in onmacht!”

Verscheidene heeren bemoeiden zich met Charlton, die echter eerst langzamerhand weer tot bewustzijn kwam.

„Ik gevoel mij zeer ziek,” zei hij.

„Breng den baron naar de eerste étage van mijn huis,” gebod Tom Pillwocker.

Men droeg Raffles zeer voorzichtig naar de eerste étage en legde hem daar te bed.

„Nu gevoel ik mij veel beter,” sprak de zieke. Zijn vrienden verlieten hem daarop, zoodat hij alleen bleef.

Intusschen was Baxter voor den gevangene gaan staan...

„Gij zijt ontmaskerd, sir Charlshorst! Beken nu maar dat je Raffles bent.”

„Ik verzeker u bij alle heiligen, dat ik Raffles niet ben!”

„Wat? Ontkent ge nog? Bij den eersten blik heb ik je reeds herkend!”

„Ik ben Raffles niet, laat mij toch los!”

„Je weet wel beter,” zei Baxter, die zijn waardigheid als inspecteur van politie wilde toonen.

Maar Tom Pillwocker klopte Baxter onophoudelijk op de schouders en liep met groote stappen de zaal op en neer.

„Wat zegt u van deze grap, dames en heeren? Ik moest detective geworden zijn.”

Men hoorde een algemeen bravo.

„Het is jammer, oom, dat u geen detective geworden bent,” merkte Marholm op.

„Hoe zoo, mijn jongen?”

„Omdat er geen greintje menschelijk gevoel in u huist.”

„Hoe durf je dat te zeggen?” schreeuwde Tom Pillwocker tot den ondergeschikte van Baxter.

„Maar oom, wees toch niet zoo onhebbelijk!”

„Het spel moet nu maar een einde nemen!” riep de

heer des huizes. „Doe thans uw plicht en help den inspecteur van politie, om dat individu naar Scotland Yard te brengen!”

Intusschen had men den valschen Raffles uit het vangijzer bevrijd. Het kwam Baxter nog niet in de gedachte, dat deze man Raffles niet zou zijn.

Met de handen in zijn zakken stond hij te lachen, terwijl de valsche Raffles herhaalde malen uitriep:

„Ge hebt geen recht om mij te arresteeren, ge zijt eenvoudig een der bedienden!”

„Dat is een nieuwe titel voor den inspecteur van politie,” zei Marholm. „Hij is nu een lakei van het gerecht!”

„Spaar je grappen en haal mijn uniform, opdat hij zien kan dat ik Baxter ben!”

„Dat kan men ook zonder uw uniform wel zien, inspecteur!”

„Zeker, Marholm! Dat ziet men reeds aan mijn intelligent gezicht.”

„Daarnaar te oordeelen, inspecteur, zou men zeggen, dat u een idioot bent.”

Marholm was reeds buiten de deur, toen Baxter dreigend zijn vuist ophief.

Intusschen schaarde zich het geheele gezelschap om den gevangene.

„Dat is Raffles dus, de langgezochte Raffles!” ging het van mond tot mond. Men bekeek hem als wonderdier.

Inspecteur Baxter gaf steeds weer ten antwoord:

„Ja, dat is Raffles, de beruchte Raffles, die eindelijk door den inspecteur van politie Baxter aan het gerecht zal overgeleverd worden.”

Intusschen kwam Marholm weer binnen.

„Ik kan uw uniform niet vinden, inspecteur.”

„Zij hangt buiten in de kleerkast, onder mijn pels!”

„De pels is er wel, maar de uniform niet.”

„Ik geloof niet, dat u een inspecteur van politie bent!” riep de valsche Raffles, die zich aan dezen laatsten stroohalm wilde vasthouden.

Maar Tom Pillwocker maakte er een eind aan door te verklaren:

„Ik sta er voor in, dat deze heer de inspecteur van politie Baxter is, maar dat doet overigens aan de zaak niets af. Wij hebben je er op betrapt, dat je mijn brandkast wildet bestelen en dat is een misdaad. Is dat niet zoo, mr. Marholm?”

„Iemand, die een brandkast besteelt, is zeker een misdadiger, maar...”

„Wat maar?” riep Baxter.

„Hij, die een leege brandkast bestelen wil, is gek!”

„Heeft iemand je daarnaar gevraagd?” riep Baxter.

„Nee, ik wilde u dit alleen maar mededeelen.”

„Houd je flauwe grapjes maar voor je! Wat wilde je er mee zeggen?”

De vloer lachte.

„Geloof u waarlijk, dat Raffles een leege brandkast zou openen?”

„Maar dat zie je toch wel, Marholm. Wat beteekenen toch je geheimzinnige gezegden? Je ziet het toch zelf!”

„Goed”, zei de „vloer”, „alles wat ik gezegd, zei ik, opdat u mij later geen verwijten zoudt kunnen doen!”

Intusschen kwam het rijtuig voor, waarmede Raffles naar Schotland Yard getransporteerd zou worden.

„Waar is baron Charlton toch?” vroeg de „vloer” nieuwsgierig.

„Bekommer u niet om mijn gasten,” bromde mr. Pillwocker, die er zich op beroemde, dat er leden van den hoogen adel in zijn huis aanwezig waren.

„Baron Charlton is zoo gezond als een visch!”

„Dat dacht ik wel,” zei de „vloer” en maakte daarbij een komisch gebaar.

Terwijl dit alles beneden werd afgespeeld — en hierover verliep een geheele tijd — viel er op de bovenverdieping een andere, niet minder belangrijke scène voor.

Raffles wachtte daar, totdat zijn vrienden zich verwijderd hadden, stond daarna uit het bed op, bracht voor den toiletspiegel van Tom Pillwocker zijn haar in orde en ging vergenoegd door de weelderig ingerichte vertrekken. Het derde vertrek was de studeerkamer van den heer des huizes.

In een der hoeken stond een massieve ijzeren kast.

Raffles bracht plotseling zijn wijsvinger aan het voorhoofd...

Het kwam hem toen voor, dat het hoofdkussen zeer hard was en hij ging weer naar de slaapkamer.

Jawel, onder het kussen lagen de sleutels van Tom Pillwocker.

Raffles haalde ze er onder vandaan, keerde daarna naar het studeervertrek terug en opende de kast.

Drommels! Dat was de kast, waarin een gedeelte van het kapitaal van Tom Pillwocker geborgen was — ongeveer 30,000 pond sterling aan banknoten en effecten.

Raffles liet de effecten liggen, maar stak de banknoten, die de helft van de bezittingen vertegenwoordigden, in zijn zakken.

„Het is noodig, dat Tom Pillwocker een kleine aderlating ondergaat,” dacht hij bij zich zelf.

Daarna sloot hij de kast weer dicht.

Hij ging voor het schrijfbureau zitten en schreef:

„Waarde mr. Pillwocker!

Zooals u wel kunt denken, heb ik gebruik gemaakt van uw vriendelijke uitnoodiging. De gesprekken waren hoogst aangenaam. Maar opdat gij u er nu ook van kunt overtuigen, dat Raffles, de echte Raffles, bij u geweest is, heb ik mij veroorloofd, 15000 pond sterling voor het algemeen welzijn in bewaring te nemen — Mijn visitekaartje kunt u in de brandkast vinden. Ik verzoek u om de Jockey Club er mee in kennis te stellen, dat ik aanwezig ben geweest, want ik heb met een der heeren een weddenschap aangegaan, dat Raffles uw uitnoodiging wel zou aannemen en heb dien-tengevolge van den jongen lord Kringshown nog 500 pond sterling te vorderen.

Steeds tot wederdienst bereid,

JOHN C. RAFFLES.”

DERDE HOOFDSTUK.

Baxter wanhopend.

Van beneden af hoorde men alarm.

Dat gebeurde op het oogenblik, toen Baxter met den gevangene aan het vechten was.

„Het is tijd dat ik heenga,” dacht Raffles. Hij opende een tweede deur, toen hij plotseling iemand hoorde snikken. Hij bleef staan en luisterde; het geluid kwam uit het vertrek dat zich ter rechterzijde bevond.

Raffles sloop voorzichtig nader en deed stilletjes de deur open. Hij was bijna van schrik achteruit gesprongen, want in het eerste oogenblik was het hem alsof hij zijn eigen persoon voor zich zag.

Maar het was mrs. Pillwocker, die met haar donkerblonde lokken, haar Titus kop en de regelmatige trekken, op den eersten blik een groote gelijkenis met Raffles vertoonde.

Zij had zeker eenig geluid gehoord, want plotseling stond zij op en zag den vreemdeling.

„Mijnheer...”

Raffles legde den vinger op den mond:

„Mylady! Ik heb uw snikken gehoord en ben onaangediend binnengekomen; vergeef mij deze vrijpostigheid, die ik niet alleen uit nieuwsgierigheid beging. Ik ben u vreemd, maar verzeker u dat ik mij uw leed meer aantrek dan u denkt!”

Mrs. Pillwocker kreeg dadelijk vertrouwen in den vreemdeling; maar het eigenaardige van haar toestand deed haar zwijgen.

Raffles ging voort:

„U ziet in mij iemand, die strijd voert tegen alles wat men huichelarij en bedrog noemt. Mag ik de oorzaak van uw verdriet weten, mylady?”

Terwijl de tranen over haar wangen rolden, glimlachte zij.

„Uw grootmoedigheid stel ik op prijs, mijnheer. Maar hoe zoudt u mij kunnen helpen? Ik ben een arme ongelukkige vrouw!”

„Stel gerust vertrouwen in mij en verklaar u nader.”

„Dat kan ik met een enkel woord doen, sir! Ik lijd

vreeselijk door de maatregelen van geweld, die mr. Pillwocker tegenover mij gebruikt, maar vrees dat ik die maatregelen niet bekend mag maken!”

Raffles nam een stoel, ging zitten en zei:

„Openbaar mij alles! Houd u er ook van overtuigd dat u in mij een vriend hebt gevonden!”

„Ach, als u mij slechts helpen kondt om hier vandaan te komen! Mijn driejarig huwelijk is een aaneenschakeling van mishandelingen en ongelukken.

Nu het mijn echtgenoot gelukt is, zich ook de rest van mijn vermogen toe te eigenen, zie ik geen mogelijkheid meer om van hem af te komen.”

„Had u een groot vermogen?”

„Ongeveer 40,000 pond, mijnheer!

Laat ik maar zwijgen over de handelwijze van mijn echtgenoot, hetzij u genoeg te weten — dat hij mij ook het laatste gedeelte van mijn vermogen ontnomen heeft, teneinde dat in zijn speculaties te steken en mij, als hij genoeg van mij heeft, ten slotte op straat te zetten!”

Raffles begreep dat deze vrouw, die hem dit alles bekende, zeer ongelukkig moest zijn.

Zij keek hem aan en begon te zuchten.

„Ik weet niet, waarom ik u dit alles vertrouwelijk mededeel, mijnheer. Maar u lijkt zooveel op mij alsof u mijn broeder waart. Misschien ligt het daar aan. Ik vraag niet eens op welke wijze u in de privaat-vertrekken van mijn man gekomen bent.

Er logeeren hier dikwijls vrienden en ik denk dat u een daarvan is met dat onderscheid echter, dat u voor een ongelukkige eenig medelijden gevoelt.”

„Hebt u dan niets meer van uw groot vermogen, mrs. Pillwocker?”

„Neen, hoegenaamd niets meer!”

„Dan heb ik op dit oogenblik 15.000 pond voor u beschikbaar. Ik raad u aan om dit bedrag zoodanig te beleggen, dat uw echtgenoot niet het minste recht heeft het zich ooit te kunnen toeëigenen. Hij mag er echter niets van weten en kan dan nooit op de gedachte komen er naar te zoeken.

Het zal u ten minste voorloopig in staat stellen om onafhankelijk te kunnen zijn."

En bij deze woorden overhandigde Raffles haar de banknoten, die hij zoeven uit de kast van Pillwocker genomen had.

Verrast en sprakeloos keek zij hem aan.

„Mag ik dat aannemen, mijnheer?"

„Ik verzeker u op mijn eerewoord, dat u het zonder de minste gewetenswroeging als uw eigendom kunt beschouwen."

„Dan neem ik het. Ik ben bereid, mijnheer..." Maar zij zweeg.

„Noem mij eenvoudig de „grootte onbekende", zei Raffles lachend. „Ik heb zooveel namen, dat het op een enkele meer of minder niet aankomt."

„Welnu dan, mijnheer „Onbekend", ik hoop eenmaal in de gelegenheid te komen u ook wederkeerig van dienst te kunnen zijn."

„Dat kan misschien spoediger gebeuren dan u denkt! Bent u bijvoorbeeld bereid om een opdracht, die de „grootte onbekende" u misschien geven zal, ten uitvoer te brengen?"

„Ja mijnheer, want ik vertrouw u. En wel zóódanig, dat ik u nog wel meer wil openbaren, door u te verzoeken, als u ten minste invloed op mijn echtgenoot hebt, om hem er toe aan te sporen dat ik de reis naar Abessinië niet met hem behoef mede te maken!"

„Zoo! Zoudt u dan mede naar Abessinië gaan?"

„Ja! En ik vrees!..."

Hij begon te lachen.

„Goed! Ik raad u om dan te doen, zooals ik u zal voorstellen. En nu, leef wel!"

Hij sloot de deur achter zich en was spoedig verdwenen.

Zij bleef midden in het vertrek staan en keek als versuft naar de gesloten deur. Alles scheen haar een droom.

Maar daarna verborg zij de banknoten, want zij hoorde voetstappen.

Raffles wist, dat het geheele dienstpersoneel bene- den bijeen was. Zonder dat hij in het huis bekend was, vond hij toch na kort zoeken de achterdeur en spoedde zich weg.

Aan het naaste station stapte hij in den trein en reed naar de halte Barking. Daar stond een auto gereed en reeds van verre wenkte Charly Brand.

„Heb je de uniform, Charly?"

„Ja!"

„Dan maar vooruit! Chauffeur, naar Scotland Yard!"

Terwijl de auto wegreed, trok Raffles andere kleeren aan. Charles hield hem een kleinen spiegel voor en Raffles trok de kleeren van den inspecteur van politie aan, zoodat men hem nauwelijks van Baxter onderscheiden kon.

De jarenlange omgang met dezen ambtenaar hadden hem met diens trekken zoo vertrouwd gemaakt, dat hij in alle opzichten op hem geleek.

Het rijtuig hield stil in de nabijheid van Scotland Yard.

Raffles ging te voet naar het groote gebouw, waarvoor eenige agenten stonden.

Zij groetten Baxter, zonder dat iemand argwaan koesterde.

De Lord ging naar binnen. Hij liep vlug eenige gangen door en trok daarna, op dezelfde wijze als Baxter dat gewoonlijk deed, de deur open, die naar diens bureau leidde.

Een agent, die bezig was te schrijven, stond op.

„Ga hier vandaan!" riep de binnentredende hem toe.

De agent groette en gehoorzaamde.

Raffles ging nu aan de tafel van Baxter zitten en telefoneerde aan den secretaris van den officier van justitie.

„Hier inspecteur Baxter. Zoo even heb ik Raffles gearresteerd!"

„Inderdaad, gearresteerd? U weet toch wel, inspecteur, dat u zich reeds eenige malen vergist heeft!"

„Thans is iedere vergissing buitengesloten. De arrestatie heeft plaats gehad te midden van een groot gezelschap!"

„Hebt u hem misschien verrast?"

„Ja! mr. Pillwocker en ik hebben er iets op gevonden om hem te arresteren. Aan het dessert zat de vos in de val!"

„U spreekt in raadselen, inspecteur! maar wat wenscht u?"

„Ik heb dadelijk een tamelijk groote som noodig, om alles nader aan het licht te brengen en verzoek u daarom mij dadelijk de premie te zenden, die er op de arrestatie van Raffles gesteld is."

De secretaris aarzelde.

„Dat gaat zoo maar niet..."

„Spreek er dan met den officier van justitie over. U weet toch wel dat Baxter iemand is waarop men vertrouwen kan.

Ik sta met mijn gansche vermogen borg.

EXCELSIOR BANDEN.

Het is er mij slechts om te doen spoedig contanten in handen te krijgen."

„De premie is 100 pond, inspecteur!"

„Dat is nog geen kapitaal; zend ze mij dus spoedig naar de Regent-street 87, aan het adres van baron Charlton. Ik heb daar, tegenover Raffles, kamers gehuurd en hoop daardoor ook spoedig zijn medeplichtigen te kunnen vatten!"

„Als u met uw eigen vermogen borg wilt stellen, dan zal ik u het geld onmiddellijk laten bezorgen. U blijft er natuurlijk borg voor?"

„Ik blijf er borg voor, want Raffles is nu beslist gearresteerd!"

„Welnu, dan feliciteer ik u hartelijk!"

„Ik dank u wel."

Raffles drukte op een electrischen knop en er verscheen een agent.

„Telefoneer dadelijk en vraag het adres van een zekeren sir Charlshorst!"

De agent ging heen. Raffles opende de lade van het schrijfbureau en haalde een kistje te voorschijn, waarop stond:

Stukken betreffende Raffles.

Hij nam een nieuw vel papier en schreef daarop:

Mislukte arrestatie van 16 October.

Bericht voor den officier van justitie.

Geplaagd door den hoogmoedsduivel en er van overtuigd zijnde dat ik slechts mijn handen behoefde uit te steken om Raffles te arresteren, liet ik mij door mijn vriend Pillwocker overhalen, om in diens huis een tooneelvoorstelling bij te wonen, die er voor dienen moest om Raffles te vatten. Daar ik van mijn jeugd af aan veel vertrouwen stel, viel ik op den aangewezen persoon aan, maar dat was Raffles niet; die is mij weer ontsnapt. Tot mijn groote voldoening kan ik echter melden, dat het mij door de hulp van den rechten Raffles ten minste gelukt is den valschen Raffles te pakken, die in de...

„Sir Charlshorst woont Victoriastreet 17", werd juist door den agent gerapporteerd.

De valsche Baxter wees met de hand naar de deur. De agent vertrok. Daarna ging hij voort met het navolgende te schrijven:

...Victoriastreet 17 woont.

Het zal nu voor de onderzoekende autoriteiten noodig zijn, om dadelijk te beginnen met de navorschingen omtrent dit individu. Het is in ieder geval reeds in het belang van den goeden naam

van Lord Lister, dat men voor goed aan dergelijke nietswaardige jonge menschen den lust ontnemt, om zich te bedienen van den naam van iemand, die de verdienste heeft, mij, den beroemden inspecteur van politie Baxter, bij den neus te nemen.

Hoogachtend,

Inspecteur BAXTER.

Raffles drukte weer op een knop en de agent kwam weer binnen.

„Breng dit bericht dadelijk naar den rechter van instructie Smith!"

„Zeer goed!"

De agent ging heen en liep zoo snel als hij kon, want hij was bang voor den inspecteur van Scotland Yard.

De valsche inspecteur van politie sloot nu weer de kast en ging weg.

In de gang ontmoette hij de „vloer".

Marholm ontstelde, leunde tegen den muur en keek zoö bleek als een doode zijn chef aan.

„Wat? Bent u er al inspecteur? Voor eenige minuten zat u toch nog in het rijtuig?"

„Wel, Marholm, je kunt toch wel weten dat het onmogelijke voor Baxter slechts een kleinigheid is. Alleen datgene, wat mogelijk is, gelukt hem nooit."

Weg was hij! Marholm keek hem verbluft, met open mond na.

Dat was een gekke geschiedenis!

Plotseling keerde hij zich om en schreeuwde:

„Houdt hem! Raffles!"

Toen Baxter van uit het rijtuig het woord „Raffles" hoorde, sprong hij er uit. Hij riep reeds van uit de verte, terwijl de agenten zijn gevangene in bewaring brachten, tot Marholm:

„Jij, ezel, Raffles zit in het rijtuig!"

„Raffles heeft de kleeren van inspecteur Baxter aan!" riep Marholm.

„Wat?" schreeuwde Baxter en keek naar zijn gevangene.

Eenige agenten kwamen binnen.

„Houdt hem! Hij heeft de kleeren van Baxter —", en terwijl zij hen, die om Baxter heen stonden terzijde stietten, wierpen zij zich op den rechten Baxter.

„Je bent krankzinnig! Ik ben immers Baxter!"

„Dat kan iedereen wel zeggen. Waar is uw uniform?"

„Ja, waar is mijn uniform?" riep Baxter, terwijl hij de agenten van zich afstiet.

Intusschen kwam Marholm er bij.

„Laat den man toch los! Hij die de uniform aan heeft is Raffles!”

„Wat?” riep Baxter, „was er iemand die mijn uniform aan had?”

De agent, die het bericht van Raffles bezorgd had, kwam terug, groette en zei:

„De rechter van instructie laat u bedanken!”

Baxter keek hem aan.

„Waarvoor?”

„Voor het bericht. Hij heeft mij opgedragen u te zeggen, dat hij nog nooit zulk een goede karakterteekening van u ontvangen heeft als heden.”

Thans nam Marholm het woord en zei:

„Ik begin de zaak te begrijpen, inspecteur. Heb ik u niet reeds gezegd, dat u mij achterna geen verwijten moet maken? De echte Raffles was zoo even hier!”

„In mijn uniform? Hoe is hij daaraan gekomen?”

Baxter liep kuchend naar zijn bureau, de agenten volgden hem. Hij sloeg met de beide vuisten op tafel, toen hij de uitgespreide papieren daarop liggen zag.

Daarna telefoneerde hij aan den rechter van instructie.

„Mijnheer de rechter, wat staat er in het bericht dat ik u gezonden heb?”

Na een kleine pauze antwoordde de rechter van instructie:

„Inspecteur, slaap eerst je roes uit!” en na deze woorden legde de rechter de telefoon neer.

„Ik ben geblameerd, Marholm,” riep Baxter.

„Inspecteur, er komt alweer een telefonisch bericht,” zei de „vloer” droogjes.

Baxter ging naar het toestel.

„Inspecteur, het geld is reeds met een bode afgezonden, zend er een quitantie voor!”

„Welk geld?”

„Mijn hemel, inspecteur, u bent heelemal in de war. Ik heb zoo even met den officier van justitie gesproken en die heeft dadelijk zijn toestemming gegeven, om aan u de premie uit te betalen voor de arrestatie van Raffles.”

„Aan mij voor de arrestatie...?”

Wanneer komt dat geld?”

„Dat is reeds in Regentstreet!”

„In Regentstreet... Kerel, ben je krankzinnig?”

„U hebt immers order gegeven om het daarheen te zenden en weet zeer goed dat u er met uw privaat vermogen borg voor bent gebleven, als het geld in verkeerde handen zou komen!”

„Ik... met mijn vermogen?... Ik woon toch niet in Regentstreet?!”

„Nu wordt het toch al te gek. Hebt u mij den naam van Sir Charlton dan niet zelf opgegeven?”

Baxter legde het toestel neer en ging zitten.

„Zeg eens, Marholm, wie is sir Charlton?”

„Dat is de elegante jonge man, die bij mr. Pillwoker was en die in zwijm viel.”

„Viel hij voor plezier in zwijm?”

„Natuurlijk voor plezier, opdat zij hem niet zouden herkennen.”

Baxter pakte Marholm bij de schouders en schudde hem heen en weer.

„Niet zouden herkennen... Kerel... zeg, wie is sir Charlton?”

Op dit oogenblik kwam Pillwoker binnen, en riep woedend:

„Inspecteur, u... o, ik kan geen woorden vinden om u...”

„Mijnheer, bedaar toch!”

„Bedaren, thans, nu men mij 15.000 pond sterling heeft ontstolen? Deze sir Charlton...”

„Wat? Charlton?” riep Baxter, „die is nog slimmer dan Raffles!”

„Maar hij is Raffles! Ik moet u van hem groeten, inspecteur!”

„Ach mijn God, dat overleef ik niet!”

Intusschen heeft hij de premie voor de arrestatie van Raffles ook binnengepalmd! Raffles laat er zich dus voor betalen, dat hij niet gevangen genomen is! Wat is het toch een wereld! Marholm, houd mij vast, want anders bega ik zelfmoord!”

VIERDE HOOFDSTUK.

Nieuwe voorbereidselen.

Het was reeds bijna morgen, toen het gezelschap in Wanstead aanstalten maakte om heen te gaan. Doch de jongere heeren, die door het plotselinge verschijnen van den vermeenden Raffles zich zoo hadden opgewonden, gevoelden nog geen lust naar huis terug te keeren.

Men werd het met elkaar eens om in de Jockeyclub nog wat te spelen en reed in eenige auto's daarheen.

De jonge lord was eenigszins droefgeestig.

„Ik heb nu toch mijn 500 pond verloren.”

Een der vrienden troostte hem.

„Wacht toch, totdat baron Charlton komt! Misschien was hij Raffles volstrekt niet, je hebt toch gehoord hoe hij zich verweerd heeft!”

„Juist daarom! Denk je, dat hij zoo dom zal zijn om te bekennen dat hij Raffles is?”

„Ik heb hem zeer goed herkend,” antwoordde een ander; „hij had niet alleen het voorkomen van Raffles, maar ook diens voorname gelaatstrekken!”

„Let maar eens op, hij ontkomt de politie toch weer!”

„Wij moeten hem als lid in de Jockeyclub opnemen, opdat de politie eindelijk rust krijgt,” beweerde een spotvogel.

Het spel was juist begonnen, toen baron Charlton, met het lorgnet voor de oogen, lachend binnenkwam.

„Mijneheeren.... ik was er van overtuigd, u hier te ontmoeten!”

„Zijt gij weer beter? Wat heeft u gescheeld? Wij hadden u reeds voor verloren beschouwd!”

„U lijdt toch niet aan vallende ziekte?” vroeg de spotvogel.

„Ik kan u verzekeren, mijneheeren, dat ik de beste gezondheid geniet,” ging Raffles voort; „maar zegt zelf maar eens, of zwakke zenuwen er tegen bestand zijn, als men plotseling tegenover een spook komt te staan? Ik houd veel van de vrouwen en geef u de verzekering, dat ik meer van witte dan van zwarte dames houd — maar een vrouw, die reeds vóór honderdvijftig jaar gestorven is — brr...”

„Hoe staat het nu met de weddenschap?” vroeg de lord en tastte naar zijn portefeuille.

„Die hebt u immers verloren!” beweerde Raffles.

„Wij spraken er juist over, dat er misschien nog een vergissing kon hebben plaats gehad. Raffles schijnt de brutaliteit in persoon te zijn, hij heeft dat steeds getoond.”

„En toont dat nog iederen dag,” beweerde Raffles droogjes.

De jonge lord legde de banknoten op tafel; hij was gewend steeds groote bedragen bij zich te hebben.

Raffles legde zijn hand op de banknoten.

Op dit oogenblik kwam een bediende binnen en zei:

„Een telegram voor lord Kringshown!”

De jonge lord stond op, terwijl Raffles de banknoten in zijn zak stak.

„Een telegram voor mij?” vroeg de jonge dandy, „wie zou mij nu een telegram zenden?”

Hij las de dépêche. Raffles ging zitten. Terwijl hij den lord nauwkeurig beschouwde, stak hij een sigaret op.

Lord Kringshown werd doodsbleek.

„Lucht! Meer lucht!”

„Meer licht, heeft Göthe gezegd,” gaf lord Lister ten antwoord; „ik vind de lucht hier niet slecht! Wat mankeert u?”

De jonge dandy keek baron Charlton met groote oogen aan. Daarna overhandigde hij het telegram aan zijn vriend:

„Lees zelf maar! Of Pillwoker is krankzinnig geworden, óf wij zijn de grootste ezels van geheel Londen!”

„Pillwoker heeft geen aanleg om krankzinnig te worden,” beweerde Raffles.

De jonge dandies, die er hun tijd mee verspillen om de erfenissen van hun voorouders te verkwisten en die hun dagen met nietsdoen doorbrengen, waren niet ontwikkeld genoeg om alles dadelijk te kunnen doorzien.

Zij verlangden den inhoud van het telegram te weten

en nadat zij het in handen hadden lazen zij het volgende:

„Mijne heeren!

De gearresteerde Raffles is niet de echte Raffles, maar de valsche Charlton is de echte Raffles. De echte Raffles is dus niet de valsche, en Raffles is Charlton niet. Weest op uw hoede, de duivel is los!

PILLWOCKER.”

Nadat de heeren dit gelezen hadden en er hun gedachten over hadden uitgesproken, wendde de lord zich tot Raffles:

„Ach — zeg eens, waarde baron — uw — uw naam wordt nu in verband met Raffles genoemd!”

„Dat komt uit!”

„U begrijpt — dat — dat wij een verklaring verlangen! —”

„Daarvoor ben ik immers hier!”

„Ach — u weet — onze club eischt eergevoel!”

„Gij vergist u, lord, want inderdaad heb ik hier zooveel dingen gezien, dat ik besloten heb om niet langer lid van de club te blijven. Ik zal een andere opzoeken, waar men zich beter onderhouden kan en waar de leden mij meer belang inboezemen!”

„Dat — dat is — dat is een...”

„U wilt misschien zeggen, dat dit de waarheid is?” gaf Raffles ten antwoord.

Den lord ging thans een licht op. Hij leunde met beide handen op de tafel en zei:

„Maar u bent immers een gentleman! U zult de vijfhonderd pond toch niet meenemen, als ze u niet toekomen?”

„Neen, dat zal ik niet doen.”

„Geef dan — de — de vijfhonderd pond terug en dan zullen wij er eens over spreken of u lid van de club blijven kunt.”

„Lord Kringshown, u bent immers een gentleman, nietwaar? U wilt toch niet de vijfhonderd pond behouden, die u eigenlijk verloren hebt?”

„Maar u hoort toch wel, dat de gearresteerde Raffles de echte niet is?”

Raffles stond op en trok zijn pels aan.

Hij deed dat zoo langzaam en bedaard, dat de clubleden verwonderd staan bleven.

„Daarom hebben wij immers niet gewed, waarde lord. Onze weddenschap luidde:

Zal Raffles aan het diner van Pillwocker verschijnen of niet? Welnu, hij is daar verschenen!”

„Maar het was immers niet de echte!”

„O, mijne heeren, wat dat betreft, kan ik u verzekeren, dat ik van mijn identiteit volkomen overtuigd ben.”

„Wat? Hoe? Dat wil zeggen ....?”

„Dat ik de eer heb mij aan u voor te stellen:

John C. Raffles!

Ik heb mijn weddenschap gewonnen en wensch u goeden morgen.”

Na deze woorden keerde hij zich om en ging met opgeheven hoofd naar de deur.

„Houdt hem!” schreeuwde de lord en eerst nu stonden de clubleden op om te trachten den man, die hun zulk een leelijke poets gespeeld had, in te halen.

„Hij heeft een loopje met ons genomen,” beweerde een jongmensch van ouden adel.

„Dat schijnt wel,” antwoordde de lord.

Toen Raffles langs de bedienden ging, maakten zij een diepe buiging. Nauwelijks was hij hen gepasseerd of zij hoorden roepen:

„Houdt hem! Houdt hem!”

De bedienden begonnen aan de jacht deel te nemen. Raffles, die intusschen zijn auto bereikt had, wenkte een agent om bij hem te komen.

„Ga naar de clubzaal en zorg er voor, dat de rust daar hersteld wordt! Al de heeren zijn dronken en in staat buitensporigheden te begaan!”

De auto reed snel weg. De agent ging naar de deur en op hetzelfde oogenblik vlogen zeven heeren op hem aan, zoodat hij moeite had staande te blijven.

„U komt juist ter rechter tijd!” zei de lord.

„Dat zie ik wel!” zei de agent. „Ik gelast u, om dadelijk terug te gaan, mijnheer.”

Er hadden zich intusschen reeds verscheidene menschen verzameld, die naar het opstootje keken.

„Je bent gek!” riep de lord, „wij zoeken Raffles!”

De agent trok een lang gezicht.

„Zoekt u Raffles? Dan, mijneheeren, het spijt mij u het te moeten zeggen, maar dan bent u zonder twijfel dronken!”

Daarbij bleef het.

De agent liet zich niet op een dwaalspoor brengen, want sedert de verschillende avonturen van den inspecteur was voor hem ieder, die Raffles zocht, dronken of gek.

Toen de jonge lieden zagen, dat al hun bemoeiingen tevergeefs waren, stapten zij in hun auto's en reden naar Scotland Yard.

Zij kwamen daar op het oogenblik, dat Baxter tot Marholm zei:

„Houd mij vast, ik word krankzinnig!”

Buiten ontstond alarm.

„Inspecteur, het is heden een veelbewogen dag,” zei de „vloot” droogjes.

„Ga toch weg, ik heb rust noodig!”

De „vloot” ging een paar schreden achteruit, maar keerde zich dadelijk weer om en zei:

„Inspecteur, de leden van de jockeyclub wenschen een klacht bij u in te dienen!”

„Wat gaat mij de jockeyclub aan?”

Maar de jongelieden drongen reeds naar binnen en riepen:

„Inspecteur! Wij zijn geblameerd, gedupeerd, en bij den neus genomen.”

„Maar u bezit een menigte deugden,” beweerde Marholm.

Pillwocker liep naar zijn gasten toe.

„Mijncheeren, weet u het allernieuwste reeds? Ik ben bestolen. Raffles laat u weten, dat hij zijn weddenschap gewonnen heeft.”

„Denkt eens,” riep de lord, „wij gingen nog even naar de club, toen baron Charlton plotseling verscheen.

Wij hebben de verloren som dadelijk uitbetaald, omdat wij er getuigen van waren dat Raffles gearresteerd is! Wij spraken er over, toen de baron het geld in zijn zak stak.

Op dit oogenblik kwam het bericht van mr. Pillwocker, dat de gearresteerde Raffles niet de rechte was, maar dat Charlton de echte — en dat de echte Raffles niet de valsche was.... inspecteur, het is alsof het geheele bureau met mij in de rondte draait!”

„Houd nu op met uw nonsens!” zuchtte Baxter.

„Hebt u hem het geld gegeven? Hebt u de deur niet voor hem gesloten? Hebt ge u niet op hem geworpen om hem te vermoorden?”

„Wij waren overbluft — en keken elkaar aan. Toen wij eindelijk weer tot bezinning kwamen, was Raffles verdwenen!”

„Dan ziet u nu zeker wel in, dat zich laten overbluffen gevaarlijk kan zijn,” beweerde Marholm.

Pillwocker werd boos en riep:

„Jongmensch, kunt ge geen andere woorden vinden voor onzen vreeselijken toestand?”

De „vloot” haalde de schouders op, keek de heeren aan en antwoordde:

„Welnu, dan condoleer ik u!”

Baxter sprong van zijn stoel op:

„Marholm, ga weg! Ga weg, of ik bega een moord!”

„Maar inspecteur, ben ik dan Raffles?”

Bij deze woorden ging Marholm de deur uit.

Terwijl deze wanhopige scène in het bureau van Baxter afgespeeld werd, zat de „groote man”, met een gemakkelijk huisjasje aan, vergenoegd op de canapé in zijn woning en zei tot Charly:

„Het is jammer, dat wij weer verhuizen moeten, maar het kan niet anders.”

„Wij verliezen er ook niets bij,” beweerde Charly Brand. „Wij hebben het huis gemeubileerd gehuurd en de eigenaar lijdt ook geen schade, omdat wij zes maanden huur vooruit betaald hebben.”

„Maar wij hebben in de eerstvolgende dagen eenige groote uitgaven te doen.”

„Tast maar niet al te diep in je beurs!” antwoordde Charly Brand.

„Mijn beurs heeft daar niets mee te maken, want zonder haar kan ik voorloopig 500 pond sterling uitgeven!”

„Dat is geen bagatel!”

„Dat bedrag heb ik vannacht verdiend!”

En nu vertelde hij zijn vriend, die aandachtig luisterde, dat hij het bedrag van zijn weddenschap reeds ontvangen had.

Charly werd nu zeer ongerust en vroeg:

„Wordt het dan niet hoog tijd, dat wij van hier vertrekken?”

„Nog slechts eenige oogenblikken, ik verwacht nog 1000 pond. O, mijn jongen, ik heb de eerstvolgende dagen geld noodig, zeer veel!”

„Krijg je dus nog 1000 pond?”

„Ja, mijn premie!”

„Je pre...mie?”

„Je begint te stotteren, Charly!”

Hij belde. Een bode van den officier van justitie bracht een verzegelden brief. Zonder een woord te zeggen, riep Raffles:

„Ik neem de voorwerpen dadelijk voor u in ontvangst, inspecteur Baxter!” en zich tot den bode wendend, zei hij:

„Duizend pond, niet waar? Wacht een oogenblik, ik zal den inspecteur er voor laten teekenen!”

En hierbij nam hij den bode het geld af en ging naar het aangrenzende vertrek.

Daar den bode was opgedragen, om het geld weliswaar aan het adres van Baxter, maar aan den persoon van Charlton af te geven, was hij verder voor niets verantwoordelijk.

Na eenige oogenblikken kwam Raffles uit het aangrenzende vertrek terug.

„Hier hebt gij tien pond fooi, waarde vriend!”

„Tien pond mijnheer, is dat niet te veel?”

„Ach, ook de politie kan voor een enkelen keer wel eens royaal zijn!”

De man zag Raffles aan voor een der vele detectives van Scotland Yard; natuurlijk kan niemand hen allen kennen.

Hij verwijderde zich en keek voortdurend naar de tien pond.

Hij was nauwelijks vertrokken of Raffles zei:

„Kom nu mee, Charly, wij moeten nu van domicilie veranderen.”

Raffles ging nu naar de zijkamer, waarvan hij onmiddellijk met een eleganten zwarten puntbaard terugkeerde.

Toen Raffles en Charly Brand juist den hoek der straat omsloegen en in een rijtuig stapten, kwam van den anderen kant der Regentstreet een politie-auto aanrijden.

„He! Hola!” riep Baxter van uit de auto, toen hij plotseling den welbekenden bode van den officier van justitie opmerkte.

„Chauffeur, stop!”

Hij sprong er uit en rende naar den bode toe:

„Kerel, je hebt toch die 1000 pond...”

„Rechtstreeks afgeleverd, mijnheer de inspecteur. Doch ik begrijp het niet, u waart toch zoeven nog in de Regentstreet en nu bent u hier.”

„Ik in de Regentstreet? O, mijn goede hemel....”

„Loof den Heer!” zei Marholm.

„Wie heeft voor het bedrag geteekend?”

„Een detective, mijnheer de inspecteur!”

„Een detective?... Hoe kan een detective zich veroorloven.... geef het quitantieboek eens hier!”

Baxter sloeg het boek open. Daarin stond te lezen:

„Ik verklaar in dank, dat ik de — op mijn arrestatie vastgestelde — premie van 1000 pond sterling ontvangen heb en ontlast de politie van de verplichting om de 1000 pond te verdienen.

JOHN C. RAFFLES.”

Baxter schreeuwde zoo luid, dat de menschen verschrikt staan bleven:

„Raffles... versta je... jij... jij... Raffles heeft het geld in ontvangst genomen!”

Nu echter werd ook de bode boos en verklaarde, dat men hem in het vervolg met dergelijke boodschappen niet meer moest lastig vallen.

Hij had immers geen opdracht gehad op Raffles te letten — „bovendien, mijnheer de inspecteur, is dat uw zaak en niet de mijne.

Wanneer u Raffles telkenmale laat ontvluchten, dan is dat volstrekt geen reden om zoo tegen mij te schreeuwen.”

Hij keerde zich om, ging heen en lachte in zijn vuistje.

„Mij kan niemand iets doen,” dacht hij.

„Als hij 1000 pond verdiend heeft, dan heb ik er ten minste tien pond van gekregen en bijzonder royaal zijn de heeren van de politie in het algemeen niet.”

Baxter stapte weer in zijn auto.

„Vooruit!”

„Waarom bent u eigenlijk zoo opgewonden, inspecteur?” vroeg de „vlooi”. „Het is toch zeer logisch, dat Raffles de quitantie heeft onderteekend!”

„Zoo? Vind je dat logisch? Ik vind het schandelijk!”

„U zult er later wel kalmer over denken, inspecteur. Men heeft hem het geld gezonden — waarom zou hij dan niet quitteeren? Als hij er den naam Baxter onder geschreven had, zou hij een valsche handteekening gemaakt hebben, en Raffles doet niet gemakkelijk iets wat in strijd is met onze wetten!”

„Loop naar den duivel.... neen, naar Raffles wilde ik zeggen! Je past goed bij hem!”

Marholm maakte een beweging, alsof hij uit de auto wilde springen, doch Baxter hield hem vast.

„Neen! Je blijft hier! Of denk je misschien, dat ik mij ook nog door je wil laten bespotten? Ik heb aan dien eenen kerel reeds genoeg!”

De auto hield voor het huis stil. Maar het was leeg. Op de tafel lag echter een brief. Daarin stond:

„Als u, waarde heer inspecteur, mij de eer van een bezoek wilt schenken, dan verzoek ik u om het te verontschuldigen, dat mijn tijd het niet toelaat u te ontvangen. Ik hoop echter, u in Abessinië weer te zien!

JOHN C. RAFFLES.”

„In Abessinië? Nu zal de wereld zeker wel vergaan!”

„Nog lang niet, inspecteur; misschien niet voordat er weer eens een komeet komt!” gaf Marholm ten antwoord.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Baxter als Robinson Crusoe

Raffles en Charly Brand hadden een hotel in de voorstad Westham betrokken.

„Wij zijn hier in de nabijheid van de haven,” zei Raffles, „hier zal ons niemand zoo gemakkelijk zoeken.”

„Bij de haven?” vroeg Charly Brand verwonderd, „wat moeten wij bij de haven doen?”

„Ik heb behoefte aan rust, mijn jongen! Waarom zal ik altijd jacht maken op kameelen in Londen? Laat ons nu eens een Abessinischen kameel opzoeken!”

Charly Brand keek zijn vriend aan en vroeg:

„Abessinische kameelen? Ik begrijp je niet.”

„Ik moet met Pillwoker afrekenen. De man houdt niet op, mij te vloeken en door gansch Londen een kwaden naam te bezorgen. Ik heb vernomen, dat hij voor eenige dagen auto's en schepen voor rekening van Abessinië heeft aangekocht.

Ik heb ze allen gezien en ben tot de overtuiging gekomen, dat mijn naam geen Raffles is wanneer er een groter zwendelaar te vinden is dan deze Pillwoker.

De oude auto's, die hij nieuw heeft laten opschilderen, zijn binnen twee maanden geen cent meer waard. Ik zou wenschen, dat ik voor ieder Abessiniër, die met de schepen ten gronde gaat, tien pond sterling had.”

„Waarvoor moeten die schepen dienen?”

„Hij wil kanalen laten graven. Daar, lees maar!”

Hij gaf Charly het ochtendblad.

Een lang artikel trok dadelijk diens aandacht.

Het opschrift luidde:

Invloed der Engelschen in Abessinië.

Mr. Pillwoker, een onzer meest bekende burgers, bereidt, naar wij uit vertrouwbare bron vernemen, een expeditie naar Abessinië voor.

Wij vernemen, dat mr. Pillwoker reeds sedert twee jaren relaties aangeknoopt heeft met Ras Makonner, den raadgever van Menelik, over den aanleg van twee kanalen en over het aanleggen van drie of vier wegen, die van de hoofdstad naar het

binnenland zullen leiden en die speciaal geschikt zullen zijn voor het berijden met auto's.

Voorts heeft onze landgenoot voor de Abessinische regeering reeds een dozijn groote post-auto's aangekocht, waarmede hij zich eerlang naar Abessinië begeven zal.

Mr. Pillwoker zal, daar de noodige concessie voor zijn plannen nog niet verleend is, groote geschenken voor Menelik en andere autoriteiten mede naar Abessinië nemen.

Men spreekt van een bedrag van 100.000 pond. Men kan de energie van onzen medeburger niet genoeg prijzen, die in weerwil van zijn verliezen nog zulke groote sommen besteden kan.

Om zich te vrijwaren tegen mogelijke onaangenaamheden, heeft mr. Pillwoker van den minister verlof gekregen, dat de inspecteur van politie Baxter en diens secretaris Marholm hem op de reis naar Abessinië mogen begeleiden, vooral om hem tegen diefstal te beschermen.

Als de plannen van onzen landgenoot gelukken, dan mogen wij er op rekenen, dat de Engelsche invloed in Abessinië zoodanig zal toenemen, dat de zich daar bevindende Duitschers in de schaduw worden gesteld.

Toen Charly alles gelezen had, begon Raffles luidkeels te lachen.

„Zij zullen er wat beleven met den invloed der Engelschen! Als Pillwoker zijn zwendelaarijen daar in praktijk brengt, dan mogen wij er op voorbereid zijn, dat een bloedbad tegen de Europeanen het eenige antwoord van de misleide Abessiniërs zal zijn!”

„Maar met 100.000 pond sterling kan Pillwoker in Abessinië toch nog al iets doen. Als hij het plan heeft den Negus te bedriegen, waarom neemt hij dan zulk een groot bedrag mede?”

„Begrijp je dat niet? Het is het geld dat hij zijn vrouw met geweld en door middel van valsche handteekeningen afgenomen heeft,

Voor dat geld koopt de schurk andere zaken van waarde, misschien wel diamanten, en brengt die dan in veiligheid.

Het doel dat hij daarmede bereiken wil, is, dat hij dan niemand meer rekenschap van het geld behoeft te geven. Mrs. Pillwocker heeft er dan niets meer over te zeggen!"

„Arme vrouw!" riep Charly.

„Jawel, arme vrouw," antwoordde zijn vriend.

„A propos, zou je zoo goed willen zijn dezen brief aan haar te brengen?"

„Zou men mij niet herkennen?"

„Nee, je moet je hier al vermommen; in Abessinië zal je dat van groot nut zijn."

„Hoe bedoel je dat?"

„Ik verklaar je van heden af voor een Abessiniër!"

„Wat blief? Moet ik neger worden?"

„Slechts voor korten tijd, beste Charly. Ik heb reeds voor de verf gezorgd, die je huid gedurende eenige maanden een donkere kleur zal geven. Je zult er zeker heel veel plezier mee beleven!"

Reeds in den loop van dien dag begon Charly op verlangen van Raffles de gewenschte verandering aan te brengen.

Toen Raffles na eenigen tijd zijn vriend met een bruine gelaatskleur zag, zei hij:

„Je ziet er schitterend uit, niemand kan in jou Charly Brand herkennen. Breng den brief dus aan Mrs. Pillwocker!"

Charly Brand trof de dame in koortsachtige opgewondenheid aan. Zij was bezig alles voor te bereiden voor de reis naar Abessinië, waarheen zij haar echtgenoot zou vergezellen.

Zij nam den brief aan en bezon zich lang. Daarna schreef zij het antwoord, dat Charly meenam.

Raffles las dit antwoord.

„Het is zooals ik gedacht heb. De arme vrouw durft het niet wagen om in Londen te blijven, omdat zij zeer terecht vermoedt, dat het er Pillwocker slechts om te doen is, zich haar vermogen toe te eigenen.

Zij is ook zeer bevreesd, dat hij een aanslag tegen haar zal plegen. Ik zal alles opschrijven, waarvoor je heden nog zorgen moet, beste Charly. Intusschen heb ik nog eenige belangrijke zaken af te doen, want ik moet een schip huren."

„Een schip huren?"

„Ja zeker! Waarom zullen wij ons aan vreemde leiding toevertrouwen? Jij moet mij de kleeren bezorgen, die ik gerooteerd heb.

Mijn haar is er gelukkig lang genoeg voor, om den Tituskop van Mrs. Pillwocker te kunnen nabootsen. Ik zeg je, Charly, dat het een grap zal worden!"

Eenige dagen later deelden de couranten mede, dat Mr. Pillwocker, alleen vergezeld door Marholm, met een passagiersboot zou afreizen, terwijl zijn echtgenoot met een andere boot zou volgen.

Hij had er toe besloten, om zijn geldswaardige papieren aan zijn vrouw toe te vertrouwen, die zich onder bescherming van den inspecteur van politie bevond.

Toen Raffles dit las, begon hij te lachen.

„Dat kan men goed voorzien!" riep hij uit. „De brave Pillwocker wil eventuele aanslagen tegen zijn leven afwenden op zijn vrouw. Men kan wel zien, hoe hoog hij de bescherming van Baxter schat!"

De dag van het vertrek was aangebroken. Een groote menigte was naar de haven gestroomd, om Pillwocker de laatste groeten voor zijn vertrek te brengen.

Het zag er indrukwekkend uit, toen de auto's en de enorme bagage van Pillwocker ingeladen werden.

Intusschen lag de „Atlantic", waarmede zijn echtgenoot den volgenden dag vertrekken zou, reeds in de haven.

Des ochtends ontving Baxter een brief, waarin Mrs. Pillwocker hem mededeelde, dat zij hem een uur voor de afvaart der boot aan de haven verwachtte.

De inspecteur, die twee kisten met geweren medenam, was stipt op tijd verschenen, toen een jonge dame op hem toetrad.

„Heb ik de eer met inspecteur Baxter te spreken?"

„Om u te dienen, mylady!"

„Laat ons dadelijk aan boord gaan!"

Baxter verwonderde zich niet weinig over de enorm vele bagage, die Mrs. Pillwocker bij zich had.

Hij vermoedde, dat daarin de kostbaarheden van zijn vriend verborgen waren. Het meest in het oog vallend waren twee lange kisten, die er uitzagen als doodkisten.

„Wie is dat?" vroeg Baxter en wees naar den jongen zwarten bediende.

„Ik heb hier reeds een Abessinischen bediende gehoord," antwoordde Mrs. Pillwocker. „Ik hoop, dat hij mij van grooten dienst zal zijn."

„Hoe heet je?" vroeg Baxter hem.

Maar de Abessinische bediende schudde met het hoofd.

„Verstaat hij alleen Abessinisch?" vroeg de inspecteur.

„Hij verstaat alleen gebarentaal, want hij is doofstom,” antwoordde mrs. Pillwocker.

„Ach, die arme man!” zei Baxter en streek hem over de wang.

Intusschen gingen zij op het schip. Nauwelijks boven gekomen, zei de dame:

„Verontschuldig mij, mijnheer de inspecteur. Ik ga naar mijn kajuit, ik gevoel mij niet recht wel!”

„Dat doet mij leed! Over een uur zal ik eens naar u informeeren.”

„Wanneer vertrekt de boot?” vroeg hij aan een der dek-officieren.

„Wij wachten alleen nog op onzen kapitein. De drommèl mag weten waar hij zit! Het is een nieuwe kapitein en eerst voor korten tijd bij de stoomboot-maatschappij in dienst gekomen.”

„Zoo, zoo! Is het schip hem dan wel goed toevertrouwd?”

„Wees daaromtrent maar gerust! Onze maatschappij neemt alleen kapiteins aan, die prima getuigschriften kunnen vertoonen. Overigens is onze eerste stuurman bekwaam genoeg om hem te vervangen.”

Op dit oogenblik liep de kapitein, een nog tamelijk jonge man, met een blonden ringbaard, de beide personen voorbij.

Baxter ging naar hem toe en sprak: „Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel. Ik ben inspecteur van politie Baxter!”

„Dat dacht ik dadelijk, toen ik u staan zag. U ziet er precies uit als een inspecteur!”

„Wat is hij lomp,” dacht Baxter.

Intusschen gaf de kapitein zijn bevelen, maar droeg ze spoedig daarna over aan den eersten stuurman en ging heen.

Het schip, dat behalve mrs. Pillwocker en Baxter alleen nog een paar andere passagiers aan boord had, stak in zee.

Baxter begaf zich naar de kajuit van zijn beschermeling. Hij klopte aan, maar stond plotseling voor den Abessiniër.

„Hoe gaat het uw meesteres?” vroeg Baxter.

Doch slechts een paar onverstaanbare geluiden kreeg hij tot antwoord.

„Laat mij even binnegaan, mijn jongen!”

Maar de Abessiniër bleef voor de deur staan.

Eindelijk gelukte het Baxter de deur op een kier te zetten en toen zag hij de mooie vrouw op een veldbed liggen.

Zij keek onafgebroken naar het dek.

„Hm! Zij schijnt toch werkelijk ongesteld te zijn! Zij ziet er uit als een wassen beeld,” dacht Baxter en ging weer naar het dek.

Ongeveer tien minuten daarna zag men den kapitein voorbij gaan.

Baxter moest er aan gewennen, dat mrs. Pillwocker zich niet liet zien.

Intusschen werd ook hij zeeziek en bleef ongeveer acht dagen in zijn kajuit.

Een zware storm overviel het schip, waardoor de kapitein eveneens ziek werd, zoodat de eerste stuurman genoodzaakt was het bevel over het schip op zich te nemen.

Eindelijk bereikte de „Atlantic” zonder verderen tegenspoed, nadat het Suezkanaal gepasseerd was, de eilandjes in de Roode Zee, toen de kapitein bevel gaf om bij een dezer eilanden aan te leggen, teneinde water in te nemen. Tot groote verwondering van den eersten stuurman zocht hij opzettelijk een eiland op, dat bijna onbewoond was.

„Mrs. Pillwocker heeft mij heden schriftelijk den wensch te kennen gegeven, om op dit eiland aan wal te gaan,” zeide de kapitein des morgens tot Baxter, terwijl het schip op het eiland aanstuurde.

„Dat is in strijd met mijn instructies,” antwoordde Baxter wanhopend, „ik moet de dame dadelijk spreken!”

„U moogt haar spreken zoodra wij op het eiland zijn aangekomen,” antwoordde de kapitein.

„Maar dat mag niet gebeuren, wat zou zij op het eiland willen?”

„Vraag haar dat zelf, als u er bent.”

Baxter liep wanhopig heen en weer, toonde aan ieder zijn aanstelling als inspecteur van politie en verklaarde, dat het in strijd was met zijn instructie, dat mrs. Pillwocker op het eiland zou afstappen; maar de manschappen haalden slechts de schouders op. Zij moesten den kapitein en niet Baxter gehoorzamen.

Het schip legde aan. Een boot met tien matrozen en den kapitein bemand werd gereedgemaakt om naar het eiland te roeien.

Een der matrozen en de Abessinische bediende droegen een draagstoel, waarin mrs. Pillwocker, in een sluier gehuld, lag.

De draagstoel werd in de boot gezet, daarachter volgde Baxter.

Hij ging dadelijk naar zijn beschermeling toe:

„Hoe komt u toch aan zoo'n krankzinnig idee, mevrouw? Wat moeten wij op dit eiland doen? Wie van

„ons beiden is wel plotseling krankzinnig geworden?”

De dame gaf geen antwoord.

„Ziet u niet, dat zij slaapt?” vroeg de kapitein.
„Vooruit, jongens!”

Pijlsnel voer de boot naar het eiland; Baxter ging te keer als een razende. De matrozen keken den kapitein aan en deze haalde de schouders op, alsof hij wilde zeggen:

„Het is zooals gij denkt, de arme inspecteur is krankzinnig geworden.”

Het verblijf op het eiland was slechts van korten duur. De matrozen trokken zich terug, nadat de draagstoel van mrs. Pillwocker op een heuvel was neergezet.

De kapitein had dit bevolen.

Deze bleef alleen met den Abessinischen bediende, Baxter en de echtgenoot van den ondernemer.

„Sir! Verklaar mij nu toch eens de reden van deze geheimzinnige handeling.

Het zal toch uw plan niet zijn om mij met mrs. Pillwocker alleen achter te laten?”

De kapitein stak een sigaret op en zei:

„Waarde heer Baxter! Ik ben tot mijn spijt genoodzaakt om dezen maatregel te nemen, omdat u goed gevonden hebt u weer te bemoeien met een zaak die u niets aangaat!”

„Ik begrijp u niet!”

„Charly, verklaar eens waarom wij hier zijn,” zei de kapitein.

De „doofstomme” Abessiniër antwoordde:

„Ge moet u in het onvermijdelijke schikken, inspecteur, en een paar weken op dit eiland blijven, totdat mijn vriend lord Edward Lister, alias John C. Raffles, zijn reis naar Abessinië volbracht heeft!”

Raffles stond op om den terugweg te aanvaarden.

Baxter vloog hem om den hals:

„Dat is onmogelijk! Bent u de kapitein? Bent u Raffles?”

Hij liet hem los en ging naar den draagstoel, schoof het gordijn ter zijde en trok den sluier van het gezicht van mrs. Pillwocker:

„Mylady, ik verzoek u om te protesteeren! Men heeft het plan om een misdaad op ons te plegen!”

„Doe maar geen moeite, inspecteur,” zei Raffles, „ook zij is doofstom!”

„Het schijnt wel, dat u niets dan doofstomme helppers hebt,” riep Baxter, maar trad verschrikt terug, toen hij zag dat de echtgenoot van zijn vriend niets anders was dan een wassen beeld.

Toen hij omkeek, was de kapitein met den doof-

stommen bediende verdwenen. In wanhoop rende Baxter in een verkeerde richting, besteeg den heuvel en zag tot zijn ontsteltenis, dat de boot juist van land stiet en naar het schip terugkeerde.

Hij was op dit vreemde eiland een tweede Robinson Crusoë; hij was er alleen met het wassen beeld.

Hopeloos ging hij op een steen zitten.

Indien Marholm hem in dezen toestand gezien had, zou hij misschien niet hebben gespot, want den armen inspecteur stond het schreien nader dan het lachen.

Toen de schemering inviel, werd het nog erger. Hij brak zich te vergeefs het hoofd met de vraag, hoe mrs. Pillwocker plotseling in een wassen beeld kon veranderd zijn.

Eenklaps viel het hem in, dat alle kostbaarheden van zijn beschermeling zich op het schip bevonden, en nu door Raffles waren gestolen. Hij schreeuwde — maar te vergeefs! Hij liep naar de kust om te zien of het schip de ankers had gelicht en verder was gevaren.

Maar hij vond daar een ton water, een kist met levensmiddelen, ammunitie, zijn geweren en een briefje van den volgenden inhoud:

„Waarde Inspecteur!

Ik hoop, dat u moed genoeg hebt om mijn grap niet kwalijk te nemen en dat u de weinige dagen, die u op het eiland moet doorbrengen, niet zullen vervelen.

Ik denk in de eerste havenplaats de beste en kennis van te geven dat u op het eiland bent achtergebleven en er daar voor te zorgen dat u afgehaald wordt, maar ik raad u ernstig aan om niet naar Abessinië te komen, omdat ik daar zaken te doen heb.

Uw

JOHN C. RAFFLES.”

„Raffles, en altijd weer Raffles, waar ik mij ook bevind!” riep Baxter. „Raffles is een monster met duizend koppen!”

Maar eindelijk zag hij toch in, dat hij met een goed humeur verder kwam dan met schelden.

Hij maakte zich daarom een nachtleger gereed, at en liet mrs. Pillwocker toekijken.

Toen hij verzadigd was, kreeg hij een nieuwen aanval van woede. Hij bedacht, wat men te Londen van deze blamage wel zeggen zou.

Eindelijk troostte hij zich echter en dacht:

„Als er nu geen schip komt en ik hier moet blijven, dan maak ik eenvoudig een einde aan mijn leven! Wat

moet ik op dit onbewoonde eiland alleen doen? Wat moet ik, als inspecteur van politie, beginnen op een eiland waar geen menschen zijn?"

Thans werd hem alles duidelijk. Raffles had den treurigen moed gehad zich voor mrs. Pillwocker uit te geven en als zoodanig op het schip te komen.

Daarna had hij het wassen beeld in de kajuit gelegd en was kort daarop weer als kapitein opgetreden, welke functie hij den ganschen tijd had volgehouden.

Het schip stond dus onder zijn bevel en het lag dus

voor de hand, dat de manschappen hem gehoorzaamden.

Het was intusschen nacht geworden en met treurige gewaarwordingen ging Baxter liggen slapen.

Voor den eersten keer in zijn leven voelde hij vrees. Midden in den nacht stond hij op, haalde het wassen beeld van mrs. Pillwocker en wierp het in zee.

Daarna ging hij zitten en dacht:

„Nu ben ik het eenige menschelijke wezen op dit schoone eiland!"

ZESDE HOOFDSTUK.

De gestolen kameel.

Raffles had dadelijk koers gezet naar Tedschura.

Hij wist, dat Pillwocker in de nabijheid van deze voorname haven van het Fransche gebied Somaliland, zijn expeditie naar het binnenland van Abessinië wilde uitrusten.

Het schip mocht slechts een dag in Tedschura verblijven. Raffles wist het zoo in te richten, dat hij met den doofstommen Abessiniër Charly spoorloos verdwijnen kon.

In de haven van Tedschura lag een Amerikaansch schip, dat naar Aden zou vertrekken.

De lord sprak met een der matrozen, die hem tegen een goede belooning beloofde om een telegraphisch bericht, dat Raffles hem ter hand stelde, te Aden af te geven.

Dit bericht was van den volgenden inhoud:

„Aan Scotland Yard te Londen.

De ondergeteekende heeft de eer u mede te deelen, dat inspecteur Baxter op zijn plezierreis naar Afrika schipbreuk geleden heeft en dat hij zich op dit oogenblik in beklagenswaardigen toestand op een klein eiland bevindt. Ik raad dringend aan om dadelijk per telegraaf een schip op te dragen, om hem ter hulp te komen, daar hij zich zonder twijfel vreeselijk vervelen zal, te meer, daar de mooie vrouw, in wier gezelschap hij zich bevindt, slechts een wassen beeld is.

Ik verzoek voorts om hem mijn groeten over te brengen en verblijf

JOHN C. RAFFLES."

Nadat de matroos nog eens plechtig beloofd had, dat hij het telegram in Aden bestellen zou, vervolgden Raffles en Charly Brand hun reis.

De officieren van het schip hadden reeds den geheelen dag op den kapitein gewacht. Maar toen hij niet verscheen, zetten zij de reis voort, nadat zij den consul kennis hadden gegeven van het plotseling verdwijnen van den kapitein.

De nasporingen van den consul bleven vruchteloos, want nauwelijks had Raffles zich op eenigen afstand van het schip verwijderd, of Charly Brand opende de beide koffers, waarin zich de costuums bevonden, die Raffles noodig had om zich als mrs. Pillwocker te verkleeden.

In een verlaten hut trok hij de vrouwenkleeren aan en daarna zette de thans een dame voorstellende persoon, in gezelschap van den doofstommen Abessiniër, de reis voort, nadat men vernomen had, dat er bij Assab een karavaan gelegerd was, die zonder twijfel die van mr. Pillwocker was.

Intusschen wachtte mr. Pillwocker, in tegenwoordigheid van Marholm, op het verschijnen van zijne gemalin en Baxter

Hij had verscheidene dragers aangenomen, want bin-

terkort moest het vertrek naar Abessinië plaats hebben.

Voor dat doel was een aantal kameelen aangekocht — kortom, toen de valsche mrs. Pillwocker met haar Abessinischen bediende in het leger aankwam, was het daar zeer druk.

Marholm liep hun tegemoet.

„Waar is inspecteur Baxter?”

Raffles, die zijn stem veranderde, antwoordde:

„Inspecteur Baxter is te Lissabon teruggekeerd, want een belangrijke depêche uit Scotland Yard noopte hem terug te gaan.”

Marholm trok een lang gezicht.

„Is hij telegrafisch teruggeroepen? Zou Raffles de hand weer in het spel hebben?”

De valsche mrs. Pillwocker antwoordde: „Dat is zeker het geval, mr. Marholm!”

Zelfs bij den sluwen Marholm kwam geen oogenblik de gedachte op, dat er bedrog in het spel kon zijn.

Charly, die zijn rol als Abessiniër zeer goed speelde, maakte alles nog geloofwaardiger.

De ondernemer ontving zijn vrouw allesbehalve aangenaam. Hij sprak nauwelijks een woord met haar.

Hij had gehoopt, dat de tijding over de groote schatten, die mrs. Pillwocker meebracht, voldoende zou zijn, om het verschijnen van zijn vrouw zoo lang te vertragen, dat zij te laat in Abessinië aankwam.

De beide echtelieden wisselden geen woord met elkander. Mrs. Pillwocker ging dadelijk naar de voor haar bestemde tent. Haar echtgenoot richtte eenige vragen tot haar bediende, maar de zwarte scheen doofstom te zijn.

Charly Brand speelde zijn rol uitstekend.

De eerstvolgende dagen verliepen zeer eentonig.

Charly Brand kon met zijn vriend geen woord wisselen, want zij vreesden herkend te zullen worden.

Eerst twee dagen na hun aankomst, toen Marholm en mr. Pillwocker op de jacht waren, konden zij met elkaar spreken.

„Ik zou wel willen weten, wat de schurk eigenlijk doen wil,” zei Raffles. „Het staat bij mij vast, dat hij het geheele kapitaal, dat hij aan zijn vrouw ontstolen heeft, met zich mede voert, en ik ben er evenzeer van overtuigd, dat hij er zich op zal toeleggen om het winstgevend te maken. Juist dat wilde ik beletten!”

„Je moet je maar niet in gevaar begeven,” zei Charly Brand.

„Daar zal ik voór zorgen. Als ik geweten had, dat het zoo moeilijk is voor vrouw te spelen, dan had ik het liever niet gedaan!”

„Ik zal trachten alles af te luisteren,” zei Charly, „en al het mogelijke doen om iets gewaar te worden!”

Reeds den volgenden dag vond hij gelegenheid om zijn vriend van dienst te zijn. Hij vernam waarom Pillwocker zoo lang in Assab gebleven was.

Ras Makonner had zich, toen hij het bericht ontving, dat Pillwocker zich reeds op reis bevond, zelf op weg begeven en werd nu in Assab verwacht.

Daar zou Ras Makonner met de plannen van Pillwocker ingewijd worden.

Hij was van de noodige volmacht voorzien en kon dus verwachten, dat hier de zaken zouden afgesloten worden.

Op den vijfden dag verscheen de Abessiniër met een groot gevolg.

Charly Brand was nieuwsgierig genoeg om de aankomst te willen zien. Hij bekeek de vreemde edellieden, die half naakt, gewapend met geweren en speren, op hun paarden zaten.

Hij zag ook, hoe eerbiedig de ondernemer zijn gast begroette en dacht bij zich zelf: „de een schijnt nog grooter spitsboef te zijn dan de andere.”

De vreemdelingen gingen naar de tent van Pillwocker. Charly, die de gesprekken wilde hooren, liep om de tent heen, kroop er onder en ging op een mat liggen.

„Marholm, wees waakzaam, opdat niemand in de tent komt!” gebood Pillwocker zijn begeleider.

Het gesprek werd in de Engelsche taal gevoerd.

„Ik groet u in dit vreemde land,” met deze woorden begon Ras Makonner het gesprek. „Ik zie, dat u veel kameelen bij u hebt!”

„Ik dank u voor dien groet,” antwoordde de Engelschman; „ik zie, dat u veel krijgslieden bij u hebt!”

„Zij komen met een vreedzame bedoeling!”

„Hetzelfde kan ik van mijn kameelen zeggen,” antwoordde mr. Pillwocker.

„De keizer van Abessinië zend u zijn groeten!” ging Ras voort.

„Ik neem dezen groet met groote onderdanigheid aan!”

Charly Brand keerde zich om en dacht:

„Ik wil liever zes uur in het vagevuur doorbrengen, dan dit gezwets aanhooren!”

Pillwocker keek op.

„Ik hoorde daar juist eenig geluid!”

„Het kwam mij ook zoo voor,” antwoordde Ras Makonner.

Zij keken rond, maar konden niemand ontdekken. Ras Makonner ging voort:

„Bent u gekomen om zaken met ons te doen?”

„Ik ben gekomen om de zegeningen van den landbouw in Abessinië in te voeren.”

„Maar dat is zeer duur.”

„Dat weet ik wel en daarom heb ik ook veel geld meegebracht!”

„Dat is verstandig,” antwoordde Ras Makonner.

„Zooals ik u reeds geschreven heb,” ging Pillwocker voort, „is het mij er in de eerste plaats om te doen, vergunning te verkrijgen om postwegen aan te leggen voor het rijden met auto's.

Ik ben ook van plan om kanalen te laten graven en heb daarvoor twee schepen meegebracht.”

„Voor dat alles moet de keizer zijn toestemming geven!” antwoordde Ras.

„Ik vermoed, dat u in staat bent, mij die toestemming te verschaffen!”

„Mijn invloed is weliswaar groot, maar nog grooter is die van de raadgevers van den keizer en deze hebben veel geld noodig!” antwoordde Ras openhartig.

„Ik weet de eer die u mij door uw bezoek bewijst, op waarde te schatten en heb kostbare geschenken voor u meegebracht!”

Ras Makonner knikte.

„Dan is het wel mogelijk dat ik iets voor u doen kan!”

„Ik heb zeer kostbare geschenken voor u; ze zijn zooveel waard, dat u de rijkste man in Abessinië zult zijn!”

„Dan zal ik u de toestemming van den keizer wel kunnen verschaffen, waarde vriend! Welke geschenken zijn het?”

Charly Brand stak zijn hoofd omhoog en spitste zijn ooren.

Mr. Pillwocker, die zonder twijfel dacht dat hij goede zaken kon doen, antwoordde:

„Ik ben voornemens, Ras, om u tot chef van mijn zaken in Abessinië aan te stellen!

Onder uw beheer zal ik mijn gansche vermogen stellen, hetwelk op dit oogenblik ongeveer twee millioen gulden bedraagt. Gij weet, dat het gevaarlijk voor u zou zijn, mij niet eerlijk en getrouw te behandelen, want Engeland is zeer machtig en het is van groot belang voor u om mijn vriend te blijven!”

Het antwoord van Ras luidde:

„U spreekt zeer verstandig!”

„Voorloopig moet ik een millioen gebruiken om mijn plannen te kunnen uitvoeren. Indien ik alle concessies

van den keizer krijg, dan zou ik u, waarde Ras, een millioen ten geschenke geven!”

Ras keek wantrouwend en zei:

„Dat is zeer veel, waarde broeder! Zoudt gij daarvoor niet arm worden?”

„Neen! Verschaf mij de concessies. Daar uw invloed zeer groot is, zal het u gemakkelijk vallen den keizer er toe te bewegen mij voorloopig voor een jaar alle inkomsten toe te staan van de straatwegen en kanalen. Dat zal misschien drie millioen bedragen!”

Ras begon te grijnslachen, want hij begreep zeer goed dat de Engelschman nog grooter spitsboef was dan hij.

„U bent een goed koopman, maar voor een millioen — ik heb gezegd, dat u veel kameelen bij u hebt, die wel een millioen kunnen dragen!”

„Ik ben zelf van plan u een bijzonder bewijs van mijn goede trouw te geven en denk, dat u hetzelfde zult doen,” ging Pillwocker voort.

Ras sperde zijn oogen open. Charly Brand hield zijn adem in.

„Ik wil u mijn eigen vrouw voor uw harem schenken,” zei Pillwocker. „Ik heb haar van Engeland mee naar hier gebracht, om u een geschenk te kunnen geven dat uwer waardig is!”

Het gezicht van Ras straalde van blijdschap.

„Ik heb steeds een blanke vrouw voor mijn harem verlangd! Het is heel aardig van u! En om u te toonen, dat ik besloten heb om u getrouw te zijn, sta ik de zwartste vrouw van mijn harem als tegengeschenk aan u af.”

Pillwocker antwoordde:

„Ik zal haar met veel genoegeen in ontvangst nemen, Ras!”

Charly Brand kon zich in zijn schuilhoek bijna niet meer inhouden van woede.

„Dat zijn twee schurken van de ergste soort,” dacht hij bij zichzelf. „O Raffles, als je vermoeden kondt welk lot je boven het hoofd hangt!”

De laatste voorwaarden werden nu tusschen de beide personen vastgesteld. De bezittingen van Ras Makonner lagen aan de grens van Erythrea. Men kwam overeen, dat Pillwocker voorloopig een millioen op een kameel zou laden en dat aan Ras toezenden.

Op een tweede kameel zou de vrouw in een draagstoel volgen.

„Ik zal u dan in denzelfden draagstoel mijn cadeau terugzenden,” zei Ras. „U behoeft slechts een paar

personen mede te geven, want deze streek staat onder Italiaansch bestuur en is zeer veilig."

"Ik zal een doofstommen bediende medezenden, die geen van ons beiden verraden kan!" antwoordde Pillwocker.

"Dat is een goed idee van u; ik wenschte, dat alle bedienden doofstom waren," zei Ras.

Charly Brand wachtte het eind van het gesprek niet af, maar sloop uit zijn schuilhoek en ging heen.

Buiten adem kwam hij bij Raffles en deelde hem zijn avontuur mede.

Mrs. Pillwocker begon hartelijk te lachen.

"Dat wordt de grootste grap, die wij ooit beleefd hebben, Charly."

Op den avond van denzelfden dag liet Pillwocker den doofstommen Abessiniër bij zich komen en overhandigde hem een brief voor zijn vrouw.

De misdadige huichelaar schreef:

„Waarde vrouw!

Je zult morgen de goedheid wel hebben om je onder begeleiding en bescherming van je doofstommen bediende te begeven naar de bezittingen van een mijner Abessinische vrienden, want mijn expeditie, die morgen begint, is te gevaarlijk om het te wagen je langer in mijn nabijheid te houden.

Je kunt onder veilige bescherming mijn terugkomst afwachten of geduld moeten hebben, totdat ik je kan laten overkomen.

TOM PILLWOCKER."

Toen de schemering inviel, werd de grootste kameel dien de ondernemer bezat uitgerust.

De kameel was tot aan den hals toe volgeladen, maar men had het den schijn gegeven, alsof alles slechts bagage van de dame was, voor wie een draagstoel op den rug van een drommedaris werd bevestigd.

Het afscheid van de beide echtgenooten was zeer kort.

Mrs. Pillwocker reikte haar man de hand, die hij even aan zijn lippen bracht.

"Ik wensch je veel geluk en vergeet mij niet!" zei hij en overhandigde Charly, den Abessinischen bediende, een brief, dien hij aan Ras moest ter hand stellen.

De kameel ging weg. Daar de communicatie tusschen de plaatsen in deze weinig bevolkte streek slechts door deze dieren werd onderhouden, kon mr. Pillwocker vermoeden, dat het groote bedrag zonder eenig opzien te baren, in handen van Ras Makonner zou geraken.

Mrs. Pillwocker was dus met den kameel op reis gegaan.

Charly Brand had voor een tweede dier gezorgd, waarop hij zijn gebiedster volgde.

Na een uur gereisd te hebben, bevonden zij zich op een eenzamen, slecht onderhouden straatweg.

Er was heinde en verre niemand meer te zien.

"Dit is de grootste grap, die wij ooit beleefd hebben," riep Raffles, trok zijn sluijer weg, wierp de dameskleeren af en zat weldra in een licht costume op zijn rijdier.

"Stijg af, Charly, wij willen ruilen van kameelen!"

Zijn vriend volgde dit bevel op.

In groote haast werd nu het dier, waarop Raffles gezeten had, van zijn last bevrijd en de balen en zakken, die het droeg, op het andere geladen.

Haastig haalde de geniale lord den inhoud uit de zakken.

"Drommels, Ras Makonner schijnt een modern mensch te zijn! Het zijn alle cheques op de Engelsche Bank!"

Raffles begon nu voor te lezen:

"10,000 pond — 20,000 — 30,000 — mrs. Pillwocker, wij kunnen tevreden zijn!"

Het was ongeveer 60,000 pond, die Raffles in zijn hand hield.

"Nu moet ik gras hebben, mijn jongen!" riep hij.

Zij vulden de zakken met gras. In ieder daarvan legde Raffles een briefje, waarop een spreuk stond.

De eerste luidde:

"Gij moogt u niet laten omkoopen!"

De tweede:

"Mensch, erger je niet!"

En zoo ging het verder, totdat de kameel volgepakt was.

Nadat dit werk verricht was, stopte Raffles de kleeren der dame vol met gras en zette deze geïmproviseerde pop op den rug van Charly's kameel.

Het begon intusschen donker te worden.

"Charly, wees zoo goed om den korten weg naar Ras Makonner te voet af te leggen; de kameel met de dame voor den harem moet je voor de poort van zijn paleis vastbinden. Daarna moet je spoedig terugkeeren en kunt mij hier op deze plaats weer aantreffen."

Terwijl Raffles zich verborgen hield, begaf Charly Brand zich met den kameel van mr. Pillwocker naar het paleis van Ras Makonner, dat hij na een marsch van twee uur bereikte.

Hier bond hij den kameel aan de hoofdpoot.

Een Abessinische schildwacht kwam op hem toe en vroeg wat dit te beduiden had.

Charly Brand haalde de schouders op en wees met zijn vinger naar den mond, hetgeen moest beteekenen, dat hij doofstom was.

Daarna liep hij zoo snel als hij kon naar Raffles terug, die hem nog op dezelfde plaats wachtte.

De beide vrienden bestegen nu een anderen kameel en reden terug naar Dschibutti, waar zij aankwamen toen de dag aanbrak.

Het lot was hun gunstig.

Er lag een schip in de haven, dat juist uit Aden aangekomen was en over Lissabon naar Londen zou terugkeeren.

„Wanneer vaart dit schip af?” vroeg Raffles.

„Morger,” luidde het antwoord.

Het was een passagiersboot van een Europeesche maatschappij.

Raffles liet zich bij den kapitein aanmelden en vroeg:

„Kapitein, zoudt u mij tegen een goede belooning dezen kameel naar Londen kunnen brengen?”

De kapitein bekeek het dier met aandacht en zei:

„Hecht u er veel waarde aan, dat het dier naar Londen komt?”

„Ja, kapitein, het wordt daar verwacht.”

„De kameel?”

„Ja, de kameel.”

„U levert hem zeker aan Hagenbeck.”

„Ja, hij wordt, naar ik vermoed, door iemand aan de haven in ontvangst genomen!”

„Ik ben bereid om de persoonlijke verantwoording voor het dier voor 50 pond sterling op mij te nemen en zal het dan nog heden laten inschepen.”

„All right!” zei Raffles.

De zaak was in orde en de kameel werd naar het schip getransporteerd.

Charly Brand keek zijn vriend verbaasd aan en vroeg:

„Gaan wij niet mee?”

„Nee, mijn jongen, wij gaan morgen met een kleine stoomboot naar Aden en kunnen dan binnen drie dagen gebruik maken van een snelvarende boot, om te Londen aan te komen voordat deze passagiersboot Engeland bereiken kan.”

Daarna ging Raffles met zijn vriend naar het station, en stapte met hem in den trein die naar het binnenland van Abessinië voer.

Maar reeds een uur daarna verlieten zij den trein en namen hun intrek in een eenzame herberg.

Intusschen was de Abessinische bediende naar Ras Makonner gesneld.

„Heer, buiten staat een kameel, dien een bediende voor u vastgebonden heeft.”

Ras Makonner stond op en gaf bevel om dadelijk een van zijn mooiste slavinnen voor hem te brengen.

Daarna liet hij den kameel naar de binnenplaats brengen en zag met groote genoegdoening naar de gevulde zakken en de gesluisde vrouw, op den rug van den drommedaris.

„Zij is diep gesluisd,” dacht hij, „maar ik wil zien of het geschenk de moeite waard is!”

Op zijn groep ging de kameel op den grond liggen. Ras Makonner trad op de voor zijn harem bestemde dame toe en lichtte haar sluier op.

Hij zag een bos gras.

Eerst wreef hij zich de oogen uit en keek zijn bediende verwonderd aan.

„Wat is dat?” vroeg hij aan een van hen.

„Ik weet het niet, Ras! Het ziet er uit als gras!”

„En niet als een vrouw?”

„In het geheel niet, Ras!”

Het bleek, dat Ras Makonner woedend was.

„Neemt het wijf er af!”

De ruwe handen van den bediende grepen toe, maar de vrouw van mr. Pillwoker viel onder hun handen uit elkaar.

De bedienden liepen naar alle kanten weg en er bleef niets over dan een hoop gras.

Ras Makonner geraakte steeds meer in woede.

„Hoe kon zoo'n ellendige Europeaan zich veroorloven, mij een poets te bakken? Maakt de zakken open!”

Het bevel werd uitgevoerd. Ras Makonner kon nauwelijks afwachten, dat de eerste geopend werd.

Met gretige blikken keek hij er naar, maar het eerste kwam er een brief voor den dag, waarop stond:

„Mensch, erger je niet!”

Ras Makonner verstond, zooals reeds werd vermeld, de Engelsche taal goed. Maar nooit had hij een waarschuwing zoo in den wind geslagen als deze, zijn oogen fonkelden van woede, hij liep als een waanzinnige rond en scheurde zich de kleeren van het lijf.

„Maakt de andere zakken open!”

Maar daaruit kwam hetzelfde voor den dag. Ras leerde bij deze gelegenheid wel mooie Engelsche spreuken kennen, maar geen cent van de bedongen som bevond zich tusschen de bagage.

Zijn woede kende geen grenzen.

Maar daar hij vreesde, zich belachelijk te maken, besloot hij, zich op dezelfde manier te wreken en liet de oudste, leelijkste vrouw uit de buurt halen en op den kameel binden.

Hij zond dezen aan mr. Pillwocker met de woorden:

„Hierbij zend ik je als cadeau de schoonste slavin uit mijn harem en ik hoop, dat ge gelukkig en tevreden met haar zult zijn, Zoon van de hel, schoft!

RAS MAKONNER.”

Deze kameel werd denzelfden voormiddag aan Pillwocker gezonden, die hem even voor den middag ontving.

De sluwe ondernemer liep het dier tegemoet en gebood Marholm om hem behulpzaam te zijn, het geschenk van Ras Makonner in ontvangst te nemen.

„Ze ziet er nog al corpulent uit,” zei Marholm.

„Dat hindert niet! Dat ligt aan haar kleeren,” zei Pillwocker; „ik ben er zeker van, dat Ras Makonner mij iets goeds gezonden heeft.”

„Zoo? Waarvoor?” vroeg Marholm nieuwsgierig.

„Voor een aanzienlijk geschenk, dat ik hem gegeven heb.”

„Een geschenk?” vroeg Marholm, die reeds vermoedens kreeg tegen de eerlijkheid van zijn landgenoot.

„Dat is hier zoo de gewoonte en buitendien zal mijn vrouw als gast bij Ras Makonner blijven!”

Marholm was gerustgesteld. Het kameel werd naar de binnenplaats gebracht en Pillwocker begon dadelijk de hem gezonden slavin te ontsluiëren.

De leelijke, tandelooze vrouw werd van den kameel afgeholpen. Met bevende handen nam de Engelschman den brief van den Abessiniër en las dien.

Hij kreeg een even grooten aanval van woede, als zijn vriend had gehad.

„Ik ben bedrogen! Waar is de doofstomme? Marholm, jij ellendige ambtenaar van politie, hebt ge dan niet opgemerkt, dat wij met een bedrieger te doen hadden? Mijn geld is mij ontstolen; ik ben schandelijk bedrogen. O, ik ongelukkige, ik breng mij om het leven!”

Het eerste, wat Marholm deed, was, dat hij zich naar de tent van mr. Pillwocker begaf.

Hij vond daar den volgenden brief.

„Waarde Marholm!

Voor het geval, dat ge naar het verblijf van mrs. Pillwocker een onderzoek wilt instellen, kan ik u tot uw geruststelling mededeelen, dat deze

respectabele dame verstandig genoeg was om in Londen te blijven.

Ik ben genoodzaakt, u mede te deelen, dat ik u deze kleine onaangenaamheid berokkend heb en dat ik voor korten tijd de rol van deze dame heb moeten spelen. Geloof mij gerust, dat dit mij zwaar genoeg viel. Het zal voor u gemakkelijker zijn u te troosten en met bewondering zult ge zeker denken aan

JOHN C. RAFFLES.”

Deze keer werd Marholm bleek van schrik.

„Dat is onmogelijk!” dacht hij.

Hij ging naar mr. Pillwocker en deelde hem den inhoud van den brief mede.

De Engelschman werd zoo bleek als een lijk en riep:

„Wij moeten den tweeden kameel zoeken, mr. Marholm! Op den tweeden kameel bevindt zich niet minder dan een millioen, en daar waar dit dier is, zal Raffles ook te vinden zijn!”

Zij gingen dadelijk op onderzoek uit en werden al spoedig gewaar, dat een rijk beladen kameel aan den kapitein van een stoomboot, die des avonds in zee zou steken, was toevertrouwd.

Marholm besloot, dit spoor te volgen.

„U moet hier blijven!” zei hij tot mr. Pillwocker.

„Raffles is zeker vermomd op het schip. Te Londen zal hij het dier zeker in ontvangst willen nemen en daar zal ik of inspecteur Baxter...” de vloer zweeg en een boosaardig lachje zweefde om zijn lippen....

„...„Raffles gevangen nemen!” riep Pillwocker.

„Zoo iets wilde ik zeggen”, antwoordde de „vloer”.

Hij nam een biljet op de stoomboot.

Het plichtsbefef was in Marholm ontwaakt.

Hoewel hij inwendig lachte om deze nieuwe streek van Raffles, ergerde hij zich er toch aan, dat deze ook hem een poets had gespeeld. Hij was vastbesloten om zich te wreken.

Hij hoopte, dat Raffles zich in de nabijheid van den kameel zou ophouden.

Want waarom had hij het dier anders naar Europa gezonden?

Het schip stak in zee — maar Marholm kon nergens eenig spoor van Raffles vinden.

Eens was hij van plan de bagage van het dier te onderzoeken, maar de kapitein belette hem dit, omdat deze er verantwoordelijk voor was tot in Londen.

Het telegram van Raffles was intusschen reeds lang in Scotland Yard aangekomen en vandaar had men dadelijk een der schepen, die in de Roode Zee kruis-

ten, opgedragen om inspecteur Baxter aan boord te nemen.

En dat was ook gebeurd.

Inspecteur Baxter smeekte om hem dadelijk naar Erithrea of Dschibuti te brengen; maar het schip zette koers naar Europa en kon Baxter niet eerder van boord laten gaan.

De chef van Scotland Yard had het zoo bevolen, want hij wenschte Baxter zoo spoedig mogelijk weer te Londen te hebben, om hem eens behoorlijk de les te lezen.

Baxter kwam terneergeslagen in Londen aan.

Zijn woede kende geen grenzen. De terechtwijzing, die hij van zijn chef ontving, was nog erger dan zijn wanhoop en daarbij kwam nog, dat hij niets kon uitspreken, omdat hij zeer goed wist dat Raffles zich in Afrika ophield.

Hij zond een telegrafisch bericht naar Dschibuti.

Het antwoord liet niet lang op zich wachten.

Mr. Pillwocker seinde terug:

„Raffles heeft een boevenstreek uitgehaald en als het u niet gelukt hem te arresteeren, dan ben ik verloren. Ik verzoek u dringend, den kameel dadelijk in ontvangst te nemen, want misschien vinden wij dan het verdwenen millioen terug.”

„Dat een kameel een vingerwijzing kan zijn, is iets bijzonders!” bromde Baxter.

Maar hij vermoedde een nieuw geheim, een nieuwe streek van Raffles en liet de geheele kust door zijn agenten streng bewaken.

Intusschen kwam Raffles lang voor Marholm in Dublin en reisde van daar per spoor naar Londen, zonder door Baxter of zijn detectives herkend te worden.

Marholm dacht, dat Raffles misschien reeds voor hem te Londen kon zijn en dat hij zich daar zeker aan de haven zou bevinden om zijn kameel in ontvangst te nemen.

Voordat het schip in de haven van Londen verscheen, ging Raffles zich verkleeden.

„Het moet mij toch eens gelukken sluer te zijn dan deze vos,” dacht de „vloer”; „dat hij altijd zooveel geslepen is dan ik, verdriet mij erg!”

Het schip kwam eindelijk in de haven.

De goederen werden gelost en Marholm, gevolgd door den kameel, ging aan land.

Inspecteur Baxter lette nauwkeurig op iederen passagier.

Hij had vernomen, dat een der passagiers direct uit Dschibuti kwam.

Baxter liep op Marholm toe.

„Kom hier!” riep hij. „Dat is de kameel, waarover mr. Pillwocker ons bericht gezonden heeft!”

Maar nu werd de „vloer” woedend, want Baxters toon ergerde hem.

Hij riep:

„Inspecteur, kunt u een mensch en een dromedaris niet van elkander onderscheiden?”

„Laat mij met rust. Ik spreek uit ondervinding!”

Marholm zei nu:

„Inspecteur, kent u mij niet? U ziet mij misschien voor Raffles aan?”

„Ja, voor zijn helper! Ik wil wedden, dat jij de doofstomme Abessiniër bent.”

„Inspecteur, heb ik mij dan als een doofstomme gedragen?”

„Maar wie ben je dan?”

„Herkennt u Marholm niet?”

Baxter legde beide handen op de schouders van Marholm en keek hem een poos aan.

Nu nam Marholm zijn masker af en Baxter herkende de trekken van zijn ondergeschikte.

„Ben je het werkelijk? Wat doe je hier? Waar is Raffles? Denk je, dat ik je voor plezier naar Afrika gezonden heb?”

„Meent u dan, inspecteur, dat ik verwacht had dat u een uitstapje naar een afgelegen eiland zoudt maken?”

„Men heeft mij daar met geweld heengebracht.”

„En alles wat ik hier vind, is eenvoudig een kameel,” zei Marholm.

„Is dat misschien een zinspeling, Marholm?”

„Ik heb alleen van een kameel gesproken, en die staat hier!”

Inspecteur Baxter keerde zich om en sprak:

„Ik begrijp er niets meer van! De kameel is er — maar waar is Raffles?”

Op dit oogenblik verscheen een gesluierde dame, die naar den inspecteur ging en zei:

„Mijnheer de inspecteur! Ik heb zoo juist een brief ontvangen, waarin mij wordt opgedragen om hier een kameel in ontvangst te nemen.”

Baxter keerde zich om en riep:

„Dat is hij! Ik heb hem! Ik herken hem!”

Marholm keek de jonge dame aan en begreep, dat zij zonder twijfel de echte mrs. Pillwocker was.

„Inspecteur, ik vrees dat ge nieuwe vergissingen begeeft.”

„Nee, dat is het wassen beeld, waarmede men mij bedrogen heeft!”

Maar nu werd mrs. Pillwocker ongeduldig.

„U ziet toch wel, inspecteur, dat ik geen wassen beeld ben!”

„Nee. Ik weet alleen, dat gij u veranderd hebt in een wassen beeld!”

Marholm wendde zich tot de jonge dame:

„Inspecteur Baxter spreekt altijd onzin!”

„En gij moet mij maar direct naar de wacht volgen!”, schreeuwde Baxter tot mrs. Pillwocker. „U moet uw pruik afleggen, uw sluier, kortom alles!”

„Maar inspecteur,” zei Marholm, „hoe kunt u dat van een dame verlangen?”

„Van een dame? Het is Raffles en ik verzeker je, dat ik zoo lang iedere dame in Londen zal arresteeren, totdat ik een van haar als Raffles herkend heb.”

Inspecteur Baxter was zóó woedend, dat hij niet meer geregeld kon denken.

Mrs. Pillwocker moest mee naar Scotland Yard, waar men haar, onder vele verontschuldiging, weer vrijliet.

„Maar drommels, Marholm, Raffles moet toch ergens zijn! Ik word gek! Het uitstapje naar Afrika kost mij mijn gezondheid!”

„Dan hebt u een goedkoope reis gemaakt, inspecteur,” antwoordde de „vloot”.

„Wat? Houdt je mij ook nog voor den gek? Zeg, Marholm, waar heb je den kameel gelaten?”

Op dit oogenblik kwam een agent binnen en zeide: „Mijnheer de inspecteur, beneden staan een bode en een kameel!”

„Laat beiden hier komen!”

„Ik vrees, inspecteur, dat het dier zijn pooten zal breken.”

Baxter ging naar buiten.

„Wat wenscht gij?” schreeuwde Baxter en de kameel, die daardoor schrikte, stiet een afschuwelijk geluid uit.

De bode, een havenarbeider, antwoordde: „Mijnheer de inspecteur, deze kameel werd door een heer, die in gezelschap van een jongmensch hier kwam, als zijn eigendom opgeëischt. Hij laat u weten dat hij dezen kameel aan Scotland Yard cadeau geeft...”

De bode zag, dat Baxter woedend werd. Hij tastte in zijn zak en haalde een brief te voorschijn:

„Het overige kunt u hierin lezen, inspecteur! Adieu!”

Marholm nam den brief en zei:

„Ik zal u hem voorlezen, inspecteur! Luister maar!”
En Marholm las:

„De groote afstand, waarop wij van elkander verwijderd zijn, noodzaakt mij er toe om mij schriftelijk met u te onderhouden. Ik heb gehoord, dat u een groot deel van uw kostbaren tijd besteed hebt om op een kameel te wachten. Het doet mij erg leed, dat gij al uw tijd aan dezen kameel gewijd hebt en daar ik uw verwachtingen niet kan vervullen, hoop ik, dat gij in het vervolg hem, die u alle mogelijke onaangenaamheden berekkend heeft, vergiffenis zult schenken.

JOHN C. RAFFLES.

„Nu is het noodig, dat ik heel Londen laat doorzoeken, Marholm. Wij mogen geen oogenblik meer rusten, voordat wij Raffles gearresteerd hebben, al zit hij ook in Australië.

„Inspecteur!” zei Marholm, „ik heb reeds genoeg van Afrika.”

Baxter leunde met het hoofd op zijn hand.

„Hij is dus weer ontkomen en daarvoor zijn wij naar Abessinië gereisd!

Marholm, wil je mij een genoeg doen?”

„Ja, zeker, inspecteur.”

„Spreek niet meer over Abessinië!”

„Goed, inspecteur. Maar u moet mij toch zeggen wat wij met het dier moeten beginnen.

Moeten wij het hier houden?”

„De kameel is het eigendom van Pillwocker!”

Op hetzelfde oogenblik bracht de agent een telegram:

„Inspecteur Baxter. Ik bevind mij reeds op reis naar Europa. Hoe is het met Raffles? Kan ik mij te Londen op uw diensten verlaten?”

Baxter vouwde het telegram te zamen, slaakte een diepen zucht en sprak tot Marholm:

„Sein: De kameel is te uwer beschikking, mr. Pillwocker!”

Marholm ging met het telegram op weg.

Toen intusschen de dame in haar woning was teruggekeerd, werd een jonge man bij haar aangediend.

Zij zag denzelfden onbekende thans weer voor zich, die voor eenige weken tot haar was gekomen en die sedert dien tijd haar lot bestuurd had.

„Ik ben gekomen, mylady, om mijn woord te houden. Ik heb u destijds mijn hulp beloofd. Toen u het twijfelachtige genoeg had, de gade van een verdacht gentleman te zijn, hebt u 50,000 pond verloren, die ik u thans terugbreng.”

„Hoe.... hoe kan ik u daarvoor danken?”

Zij keek den Grooten Onbekende aan en riep:

„U — u bent Raffles!”

„Wilt u de politie misschien waarschuwen?”

„Hoe kunt u zoo spreken? Maar als mijn echtgenoot terugkomt, hoe kan ik dan het geld, dat u mij teruggeeft, in veiligheid brengen?”

„Dat is zeer eenvoudig!” zei Raffles lachend.

„Ik overhandig u thans een brief, door mr. Pillwoker eigenhandig geschreven. In dezen brief staat uitdrukkelijk, dat hij u, mylady, aan den Abessiniër als cadeau voor zijn harem geeft. Vertel uw man van dezen brief en zeg hem, dat deze goed bewaard is. Als hij ooit weer 'ust gevoelt u met geweld van uw vermogen te berooven, dan is het voldoende, als u dezen brief aan de Engelsche justitie in handen geeft, om mr. Pillwoker voor geruimen tijd daar te brengen, waar hij behoort.”

Een blos kwam op het gelaat der jonge vrouw, toen Raffles een buiging maakte — zij wilde hem achterna snellen — maar de deur was reeds achter hem gesloten.

— — — — —
Raffles huurde een andere woning en rustte eenige weken uit van de doorgestane vermoeienissen. Charly Brand is intusschen weer een blanke Europeaan geworden.

Mr. Pillwoker ontving, toen hij met zijn schip in de Middellandsche Zee was, de dépêche van den inspecteur van politie Baxter en seinde terug:

„Aan inspecteur Baxter. U kunt naar believen over den kameel beschikken!”

Hij bedoelde daarmede Baxter zelf.

Deze begreep echter den inhoud niet en gaf den kameel ten geschenke aan den Londenschen dierentuin.

De volgende aflevering (No. 87) bevat:

„Het Indische tapijt.”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

De Pathéfoon in elk gezin

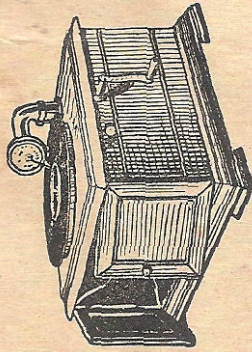
Aria's en Koren van de meest beroemde Componisten, Orkestnummers met volle bezetting, Voordrachten van de meest populaire Artisten

ERNST:

De zoo spoedig afgesloten naad, door de andere Spreekmachines aangewend, en die oorzaak is van zoovele hinderlijke bijgeluiden, is bij de Pathéfoon vervanzen door den onverslijtbaren Saffier. Hiervan blijft de weergave ook na herhaaldelijk gebruik van onberispelijke zuiverheid.

24 maanden

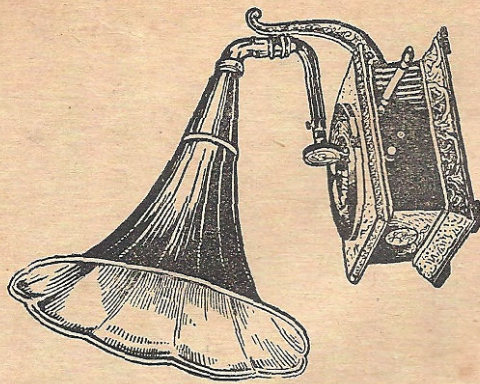
crediet 3.50 per maand

Serie E

Beschrijving van het Toestel.
Afmetingen: 45 c.M. grondvlakke en 25 c.M. hoogte. Genre notenout, prachtige gebelid-hoofd met artistieke versieren en Pathé-concert-aluminium-weergever.

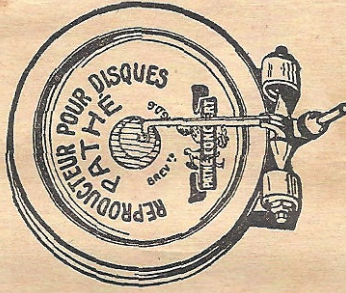
Op den Pathéfoon zijn alle vindingen van de moderne techniek toegepast, zoodat dat de prijs verhoogd werd. Hij brengt u muziek en zang, poëzie en vreugd in huis zonder noemenswaardige financiële offers. Desten van den zanger in alle toonaarden, de klank van het instrument van elken vorm, de harmonie van het geheel, de omroering van den kunstenaar, de schalkheid van den humorist; alles geeft de Pathéfoon weder tot in de fijnste nuances. De Pathéfoon is een trouw dienaar in uw huis en tevens een betrouwbaar vriend. Op bevel, zonder ooit te weigeren, schenkt hij u alle ontroeringen, welke hij van den zanger of dichter kunt verlangen. Wat alle kunstenaars van alle landen schieten, wordt door den Pathéfoon herhaald, met vleekelooze reinheid van toon.

Serie D

Beschrijving van het Toestel.
Afmetingen: 37 c.M. grondvlakke en 17 c.M. hoogte. Genre citroen- en notenhouten, gebelid-hoofd, met Pathé concert-aluminium-weergever en grooten hoorn van ongeveer 50 c.M. middellijn.

PATHÉ PLATEN
35 c.M.
f 2.50

PATHÉ PLATEN
28 c.M.
f 2.-

BELANGRIJKE MEDEDEELING!

De Pathé-weergever kan aangebracht worden op elke goed werkende spreekmachine, zonder andere kosten dan de Pathé-weergever zelf, zijnde fl. 5.- of f 12.50

Buitengewone Voordeelen !!

welke wij aan onze Clientèle aanbieden

== ZONDER EENIGE VOORUITBETALING ==

De platen zijn geheel naar de keuze des koopers.

Wij zijn gaarne bereid onze Clientèle in de keuze der platen behulpzaam te zijn en verzekeren een MOOIE en UITGEZOCHTE COLLECTIE.

CATALOGI van platen worden onmiddellijk GRATIS en FRANCO toegezonden.

EMBALLAGE GRATIS

De kwitantien, geen termijnbetaling vermeldend, worden zonder kosten per post aangeboden.

Levertijd ongeveer 10 dagen na opgaaf van nummers der verlangde platen.

Vult nevenstaand inteekenbiljet in en zendt het aan **G. MENKE, Eenig Importeur voor Nederland der**

FONOGRAAF PATHÉ
REGULIERSBREESTRAAT 43 - AMSTERDAM

INTEKENBILJET.

Verzoekt beleeft toezending van den Pathéfoon van serie ..... met de verzameling van ..... nummers, ... c.M., op voorwaarde volgens annonce, à f 3.50 per maand.

Naam en voornaam ..... den 1913

Ambt of betrekking .....

Woonplaats .....

Straat en nummer ..... Provincie .....

Deze coupon uit te knippen en in gesloten enveloppe met 5 cts. postzegel te verzenden.

De voortreffelijkheid der **Pathé-platen**, die zonder naad bespeeld worden, is algemeen bekend. De **Pathé-platen** kunnen een enorm aantal malen bespeeld worden. Zij behouden de sterkte, het vermogen en het tempo van het orkest, de zuiverheid, de volheid en het schoone van de stem der beroemde artisten, die onze uitgezochte nummers vertolkt hebben. Het repertoire bestaat thans uit ongeveer 25.000 opnamen in alle talen en wordt dagelijks uitgebreid. Het is dus een onuitputtelijke bron van de edelste genietingen.

Repertoire van **MEER** dan 25.000 opname in alle talen.

Enorme keuze van de meest beroemde Zangers en Zangeressen, als: **Albers, Urtus, H. van Oort, Dons, Noté, Vaguet, Engelen-Sewing, Tilly Koenen, Boninsegna, Wogramkoor** etc, de voordrachten van **Speen-hoff, Solser & Hesse, Dumas** etc., de meest beroemde nummers, **Aria's** Koren, Opera's, Operetten, Orkestnummers, **Gewijde muziek** Walsen, **Polka's, Fluit-, Viool- en Cello-solo's** etc.

NAAR KEUS

Een dezer toestellen met 50 nummers platen 28 c.M. f 84.-, f 3.50 per maand tot volledige afbetaling. Een dezer toestellen met 40 nummers, platen 35 c.M. f 84.- f 3.50 per maand; beide met platenkast f 1.- per maand meer.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....
Astra-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Astra* handboekje No. 3 bij

□ □ **E. FISCHER** Jr. □ □
88, GELDERSCHEKADE :-: AMSTERDAM

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of financiële gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

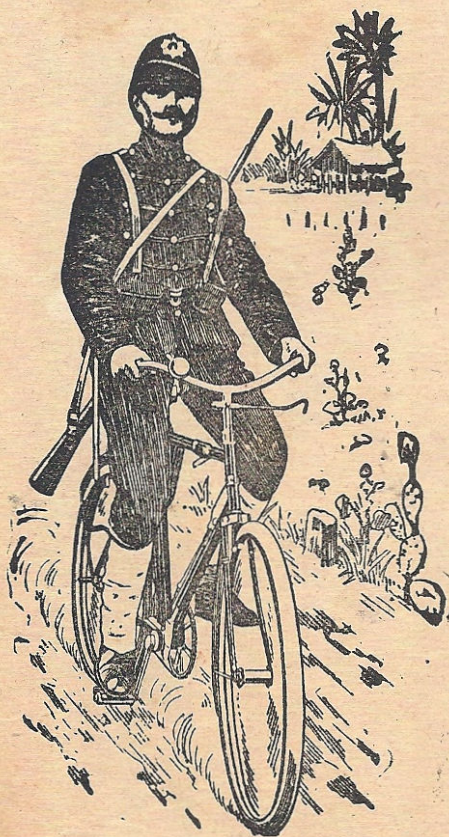

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

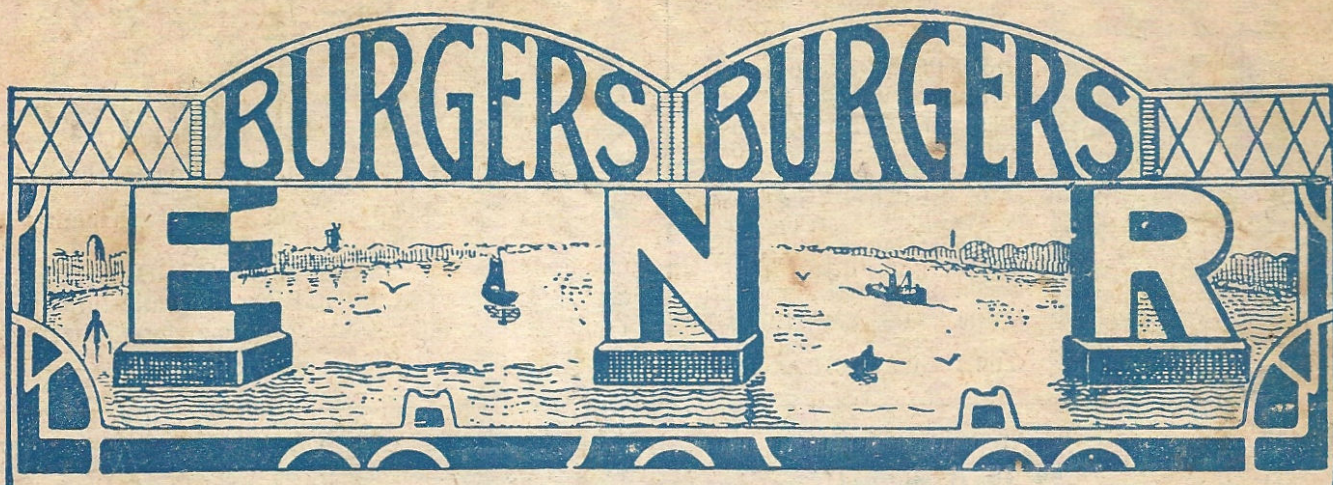
INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 12
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

NOBLESSE OBLIGE.

Alleen aan onzen naam
zijn wij VERPLICHT
Burgers E.N.R. te doen
zijn wat het inderdaad
ook is, nl.

EEN
KONINKLIJK RIJWIEL